

oázis

Kentenich atya újabb kori történelmünk kimagasló papja. (II. János Pál pápa)

Életéből, szavaiból, művéből fény és erő árad, amely útbaigazítást ad. (XVI. Benedek pápa)

Erejének és energiájának nagy része a szívében volt, és ez a szív egészen a Jóistennél volt. Ő nem csatorna volt, hanem egy teli edény, amely túlsorduló tartalmát adta tovább. (Tilman atya)

Állandó rendelkezésekre bocsátom magam mindazzal együtt, ami vagyok és amim van: tudásomat és tudatlanságomat, tehetségemet és tehetetlenségemet, de mindenekeelőtt a szívemet. (Kentenich atya)

Isten szelíd forradalmára

Isten éltesse Kentenich atyát – szívünkben, gondolatainkban, tetteinkben!

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Esszé.....	5
Mindennapjaink.....	10
Mozaikok Kentenich atyáról	23
Beszélgetés Tilmann atyával	26
Otthonra találtunk.....	30
A pápára figyelünk.....	31
Kentenich atya tanításából.....	32
Otthon a kápolnáinkban.....	34
Élő háziszentély.....	39
Gyereknövelde.....	40
Egy csoport bemutatkozik.....	42
Őszidő.....	43
Ép lélek ép testben legyen!	44
Nincs/Van boruk!, Gyerekszaj	46
Schönstatt hírek	48
Fiatalok Oázisa.....	55
Főzőcske.....	59

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatók kiadói tevékenységünket a mellékelt csekken.

Újságunk házigazdája ezúttal az Óbudavári régió volt. Köszönjük írásaitokat, melyekből mindannyian erőt meríthetünk, melyek által gazdagodhatunk és köszönjük gyorsaságotokat, segítőkészségeketet is.

Következő számunk címe és témája a kamaszokkal kapcsolatos életérzésünket fejezi ki: **Nem értelek, de szeretlek!** Várjuk megtapasztalásaitokat arról, hogyan tudtok szeretni (akár kamaszaitokat, akár házastársaitokat – bárkit...) akkor is, ha a lelketekbe gázoltak, ha értetlenül álltatok viselkedésükkel, megnyilvánulásaikkal szemben.

Lapzárta: február 15.

oasis@schoenstatt.hu, 23/421-088

OÁZIS 2005. november, XV. évf. 4. (43.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. **Felölős kiadó:** Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oasis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva • **Készítették:** Bartal Gergő, dr. Csermák Kálmán és Alice, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, dr. Endrédi István és Cili, Gódány Róbert és Rita, Gólya Zoltán és Csörgő Ottília, Gyuk Balázs és Debreczeni Katalin, Komáromi Ferenc és Mária, Kuslits Károly és Panka, Mészáros Zoltán és Zsuzsa, Nádudvari András és Rita, Oláh Gyöngyvér, Öhlmann Péter és Ági, Stéger Andrea, Szelestei Barbara, Tóth Péter és Emese, Vértesaljai János és Vali, Vissi Edit • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Heiszer Csaba és Erika, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Sallainé Karikó Éva • **Nyomás:** OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag u. 5.

Kedves Olvasó!

Kentenich atyának, a nemzetközi apostoli Schönstatti Mozgalom alapítójának 120. születésnapját ünnepeltük november 18-án. Az OÁZIS e számával köszönetet mondunk a Jóistennek mindazon sok ajándékért, amelyet Kentenich atyában és általa kaptunk.

De ezzel nem elégedhetünk meg. Kentenich atya ránk, tanítványaira bízta küldetése továbbvitelét, folytatását, és ezt várja tőlünk az egyház is. II. János Pál pápa így beszélt 1985-ben, a Kentenich atya 100. születésnapja alkalmából Rómába zárandokolt schönstattiaknak:

„...Ti meg akarjátok újítani a lelketeket az ő (Kentenich atya) személyére és küldetésére való eleven emlékezés által. Az a célotok ezzel, hogy továbbvigyétek és hirdessétek az ő lelki örökségét. Mindjobban egy olyan lelki családdá akartok válni, mely az eredet karizmájából élve megvalósítja az egyház és a világ szolgálatára való küldetését....

Az a hivatásotok, hogy részesedjetez abban a kegyelemben, amelyet az alapítók kapott, és azt az egész egyház részére közvetítsétek. Mert az alapítók karizmája olyan, mint egy lélekben ható tapasztalat, melyet áthagyományoztak a tanítványokra, hogy aszerint éljenek, azt védjék, elmélyítsék, és állandóan továbbfejlesszék, mégpedig a közösségben és az egyház javára. Igen, az egyház maga is az isteni alapítója iránti, állandóan megújuló hűségéből él és növekszik...”

Mit jelent részt venni Kentenich atya apostoli küldetésében? Egy schönstatti előadásban olvassuk: „Az igazi apostolkodás programja: Vegyünk részt abban, ami a másik szívének fontos. Így az majd lassan nekünk is fontos lesz. Szíveink közel kerülnek egymáshoz. Az egyik szív tanul a másiktól. És itt a szívben hat a kegyelem...” Nos Kentenich atya ennek igazi mestere volt. Önmagát teljesen a háttérben tartva mint Isten eszköze tudott odafordulni az emberekhez.

Van bizonyos időbeli sorrendiség az apostolság létrejöttében, az apostolok lelki fejlődésében. Először együtt éltek Jézussal, hallották, látták, átérték, megszerették, kötődtek Hozzá. Aztán, amikor leszállt rájuk a Szentlélek; amikor Mária leimádkozta rájuk a Szentlelket, akkor tudtak igazán apostolkodni.

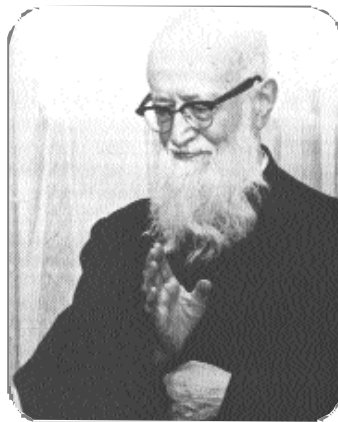
Nálunk is így volt ez. Az első családnapok élménye után nagy volt az igény bennünk, hogy el ne veszítsünk semmit abból, amit átéltünk, hallottunk. Leírtuk a kazettákat és a szövegeket újra áttanulmányoztuk, elmélyítettük a hallottakat.

Tilmann atya a figyelmünket mindig újra Kentenich atyára irányította. Az évek alatt egyre szaporodtak a megtapasztalások, élmények, melyek hatására kezdtük keresni a vele való kapcsolatot, hogy ki is ő tulajdonképpen. Csodálatos élmény volt elolvasni és lefordítani az életrajzát. Így nőtt bennünk az érdeklődés Kentenich atya személye, tanítása, nevelői módszerei iránt.

Kentenich atya írásaiban lapozgatva, olvasgatva hamar megértjük központi szívügyét. Ő maga így fogalmazta meg: minél több embert elvezetni a Jóisten iránti teljes odaadásra. Valójában ezért tett és írt mindent.

„Nagyon sajnálom, hogy Schönstattból, Kentenich atyától eddig csak oly keveset tudtam befogadni. A múlt héten egyik délután volt 3 órám és újra nekiültem a félbehagyott fordításnak. Csend volt, a háziszentélyünk mellett dolgoztam. A szövegben az egyik gondolat a másikat követte. Mind érthető, kristálytisza. Lassan úrrá lett rajtam valami különös lelkesült érzés. Kentenich atya egészen közel volt, és egy csodálatos, összefüggő, új világ körvonalait mutatta nekem, mely isteni fényben derengett, Isten szeretet-terveit mutatta. Hazatérő családomat, fiaimat ezzel fogadtam: Ti még fiatalok vagytok és friss az eszetek. Ne menjetek el e csodálatos világ mellett, Kentenich atya mellett. Bárcsak fiatalabb lennék, és teljesen odaadhatnám magamat ennek a világnak, munkának! Biztosan sok zsákutcát elkerülhettünk volna...”

Tehát amikor most hálát adunk Istennek Kentenich atyáért, engedjük, hogy a szívünk is közel kerüljön hozzá, és részt kapjunk apostoli küldetéséből.

(Germán) KIL: Aliz

Krisztus univerzális követője: Kentenich József, Schönstatt alapítója

Kentenich József atya 1885. november 18-án született. 1910-ben ünnepelt először szentmisét, valamivel több, mint 58 évvel később, 1968. szeptember 15-én utoljára. Közvetlenül ezután a szentmise után halt meg a sekrestyében. Hálával, örömmel és szeretettel, reménnyel telve ünnepeljük születésének 120. évfordulóját.

Az Isten sokféle módon mutatja meg magát. A legtökéletesebben és az emberhez – hozzánk – a legközelebb álló módon Jézus Krisztusban. Így hisszük – és nemcsak azért, mert őseink ezt ránk hagyományozták, hanem mert személyes megalapozott meggyőződésünkkel és megtapasztalásunkkal vált. Az Isten ugyanis szeretetet oltott a szívünkbe az igazság és az élet iránt, és törekszünk arra, hogy ez a szeretet kibontakozhasson bennünk, és a kapott ajándékot másoknak – minél többeknek – készségesen és lelkesen továbbadjuk.

Ha a keresztények statisztikai számából indulnánk ki, azt mondhatnánk, nem is olyan nehéz feladatról van szó: minden keresztény megnyer 4-5 nem-keresztényt, és ezzel az egész emberiségre vonatkozóan megvalósul a Megváltó szándéka: „...Amint Te, Atyám, bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem. ... hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk: én öbennük, Te én bennem, hogy így tökéletesen egyek legyenek ők is.” (Jn 17,21-23)

Miért kell ezt a felvetést ma elképzelhetetlennek tartanunk? A kérdés megválaszolásához lapozzuk fel az egyház történelmének IV. századi fejezetét. Konstantin császár 313-ban leállította a keresztények üldözését, egyik utóda, Theodosius betiltotta 392-ben a pogány vallási kultuszokat, a kereszténység államvallássá lett. 313 után, s különösen pedig 392 után, az evilági érvényesülés lehetősége egyre inkább, majd pedig kizárólag össze-

függött azzal, hogy valaki keresztény-e vagy sem. Így egyre többen keresztelkedtek meg és részesülhettek világi vagy egyházi karrierben. Sokan lettek a megkereszteltek, kevesen a keresztények.

Európa történelmét ezek után ez a „kereszténység” írta. Ebben a „keresztény” Európában minden, ami nem igazán keresztény, magától értetődő volt. Egy évszázaddal a kereszténység államvallássá válása után Nursiai Szent Benedek „íz-ig-vérig keresztény lelke mély megdöbbenéssel nézte ezt a világot...” olvashatjuk az egyik szentek életéről szóló könyvben.

A következő tizenhat évszázadra és napjainkra is ez a körülmény a jellemző: a megkereszteltek világában a lélekben pogánynak megmaradt többség mellett kisebbségben voltak, de folyamatosan voltak, akik őszintén törekedtek arra, hogy lelkük „íz-ig-vérig” kereszténnyé legyen.

A II. Vatikáni zsinaton a püspökök ezzel a történelmi háttérrel fáradoztak a kereszténység megújításáért. A zsinatnak az egyházzal szemben tanítása felhívja a figyelmünket arra, hogy csak az üdvözülni, aki nemcsak testben, azaz nemcsak külsőleg, hanem lélekben, „szíve szerint” is az egyház közösségébe tartozik (Lumen gentium 14). Ha ebből indulunk ki, világossá válik, hogy hol van a nehézség: lehet, hogy minden ötödik ma élő ember meg van ugyan keresztelve, de közöttük túl kevés az, aki „szíve szerint... megmarad az egyház kebelében” (l. ugyanott).

Kentenich atya azon munkálkodott, hogy az egyház kebelébe tartozók száma gyarapodjon: „Akaratod szerint használj minket, Schönstatt által újra

teljenek meg a szent egyház tágas csarnokai...” – imádkozzuk reggelente az imádságban („A reggel megszentelése”), melyet a dachau koncentrációs tábor foglyaként írt.

Egész papi életét jellemezte a pappá szentelése alkalmából leírt

jelmondata: „Add, ó Istenem, hogy minden szellem az igazságban és minden szív a szeretetben egyesüljön!”

Megdöbbenéssel fedezzük fel újra meg újra, hogy Kentenich atya milyen mértékben részesült a krisztusi lelkület ajándékában és abban az adományban, hogy Krisztus művét a szellemébe, a szívébe és az akaratába

befogadja, átfogja és a mai kornak megfelelően a maga teljességében élje, alkalmazza és megvalósítását előmozdítsa.

A másik oldalról megállapíthatjuk, hogy mindazt, amit a krisztusi lelkületből és krisztusi műből a világegyház püspökei a II. Vatikáni zsinaton újra felfedeztek és meghirdettek, az lényegében azonos azzal, amit Kentenich atya hirdetett és az életbe átültetett a zsinatot megelőző fél évszázadban és még három éven át utána. Követői ezt kapták tőle ajándékba és feladatul egyúttal.

„Add, ó Istenem, hogy minden szellem az igazságban és minden szív a szeretetben egyesüljön!” Gondoljunk bele: minden szellemről és minden szívről, emberek milliárdjairól – az egyház küldetéséről van szó.

A jelen valóságából kiindulva elképzelhetetlennek tűnik egy ilyen felvetés megvalósulása. Minél nagyobb a feladat azonban, annál nagyobb erőket kell mozgósítanunk annak megvalósítására. Kentenich atya idejének, erejének, életének minden percét e feladat megvalósításának szentelte, melyet eredetileg tizenkilenc évszázaddal korábban az evangélium és fél évszázaddal az ő papi tevékenységének megkezdése után pedig a zsinat újra megfogalmazott. A zsinat egyik ide vonatkozó szép megfogalmazása a keresztények közösségéről:

„Közösségük ugyanis emberekből áll, Krisztusban egyesült emberekből, akiket a Szentlélek irányít az Atya országa felé tartó vándorlásukban, és akik feladatul kapták, hogy mindenkinek tudtul adják az üdvösség üzenetét.” (Gaudium et spes, Előszó)

Ezek után föltehetjük magunknak a kérdést, hogy akkor miért ilyen a mi emberi világunk, amilyen? Miért hatja át ilyen kevés ember lelkét az „istenteni”, az igazság és a szeretet lelkülete, világa?

Egy szentírási kép felidézésével válaszolhatunk erre a kérdésre. A János evangélium 5. fejezete kezdődik ezzel a történettel. Egy fürdőben meg lehet gyógyulni. Az gyógyul meg, aki elsőnek lép be a vízbe, miután az angyal fölkaparta a vizet. Egy már 38 éve beteg ember feküdt a fürdő közelében, szívesen gyógyult volna meg, de nem volt senki, aki segített volna neki, hogy a megfelelő időben érintkezzen az adott pillanatban gyógyhatású vízzel.

Vannak az ember életében pillanatok, amikor nyitott a lelke a gyógyulásra, az Istennel való találkozásra. Szüksége lenne valakire, aki segít

neki, mintegy megszervezi neki az első igazi érintkezést. Valahogy úgy, ahogy ugyanazon evangélium első fejezetében (Jn 1, 35-42) olvashatjuk röviden, csak utalásszerűen: János felhívja hallgatói figyelmét Jézusra. Ketten meg is hallják és el is indulnak, megmozdulnak János szavára. Kapcsolatba kerülnek Jézussal, saját megtapasztalásra tesznek szert, és ebből a megtapasztalásból fakadóan jön ki a szájukon a szó, amivel felhívják a testvérük figyelmét arra, hogy: „Megtaláltuk a Messiást.”

Jézus erre így szólt: „Kelj föl, fogd ágyadat és járj!” Akik kapcsolatba kerültek Jézussal, akik kötődtek hozzá, meggyógyultak a közelében.

„Sokan mondhatják a kortársaink közül, hogy »nincs emberem«, aki létével, életével és megélt hitéből fakadó szavával felhívna a figyelmemet Istenre.”

Közösség jött létre körülötte, a hozzá közelebb vagy távolabb állók, valamilyen módon Őt hallgatók és Rá hallgatók közössége. Tanította, nevelte őket az igazságra és a szeretetre. Személyi-

ségéből, tetteiből és szavaiból az igazság és a szeretet áradt a környezetére. Háromévi munkásság után a szeretet legnagyobb tanújelét adta azzal, hogy életét adta az „övéiért” Ő, az igazság és szeretet megtestesítője, akiben maga az Isten, az Igazság és Szeretet jött közénk. Követői a keresztyének.

Sokan mondhatják a kortársaink közül, hogy „nincs emberem”, aki létével, életével és megélt hitéből fakadó szavával felhívna a figyelmemet Istenre.

Ilyen emberként élt a XIX. században – 120 éve – született és munkásságát a 20. században végzett Kentenich József. Életének és munkásságának egyes mozzanataiban világosan kirajzolódik a párhuzam Jézus életével és munkásságával: közösséget gyűjtött maga köré, melynek tagjait tanította és nevelte ugyanarra, mint amire Jézus is nevelte kortárs tanítványait. Kentenich atya papi életének kezdetén, olyan egyházi környezetben, melyet a jog és a hivatal határozott meg nagymértékben, úgy lett a rábízottak „emberé”, hogy azt mondta nekik: „egészen a rendelkezésetekre bocsátom magamat” – s ezt meg is tette.

Hogyan lehetett erre képes egy a Jézus korától annyira különböző korban? Nem csupán külsőségekben, nem formálisan követte Jézust, hanem

befogadta a lelkiületét és e lelkiületből fakadóan gondolta, mondta és tette azt, amire korának szüksége volt, annak a kornak, amely még egészen közel van hozzánk.

Ezt akarjuk ellesni tőle – hozzá hasonlóan akarunk élni a kegyelmi ajándékokkal – amire a 20 évvel ezelőtti beszédében II. János Pál pápa is buzdít bennünket: „Az a hivatások, hogy részesedjetez abban a kegyelemben, amelyet az alapítók kapott, és azt az egész egyház részére közvetítsétek.”

Az egyházzal ilyen értelemben, a szó teljes értelmében történő azonosulás jellemzi Kentenich atya egész életét.

Ezért joggal mondhatta a pápával szinte egy időben Beller Tilmann atya Schönstattban a németországi közösség képviselőinek októberi összejövetelén: „Szeretnénk atyánkkal és alapítónkkal találkozni. Keressük a fényt, ami az ő személyéből sugárzik, a fényt, amely az életünket alakítja.”

Kentenich atyával a gondviselő Isten olyan személyiséggel ajándékozta meg korunk egyházát és emberiségét, aki az egyház történelmének legjelentősebb személyiségeivel hasonlítható össze, olyanokkal, akik Krisztus lelkiületét egészen mélyen befogadták, e lelkiületből fakadóan prófétai, papi, tanítói és nevelői művét korukban az élet és a társadalom minden területét átfogó módon és évszázadokra meghatározóan folytatták. Követőjének lenni Krisztus követését jelenti, az élet legnagyobb ajándéka és feladata.

Ezt szolgálják a közösségünk lehetőségei: a családnapiak, az egyéb összejövetelek, a képzések, a csoportok és a kiadványok – köztük nem utolsósorban az Oázisban közreadott megtapasztalások.

Létező élet és hit.

Élő kapcsolat Vele

A mikor először családnapiakat tartottunk, nagyon féltem. Gyakorlatlannak, gyámoltalannak, tudatlan-nak éreztem magamat. Ráadásul egy baba is a pocakomban volt, és nem éreztem jól magam.

Óbudaváron a nagyszobában remegve ültem az asztalnál. Néztam a Szűzanyát, és könnyögtem, történjen valami... Aztán Kentenich atya képét néztem és elevennek láttam. Mosolygott, nagy szeretettel nézett rám, és éreztem, az előadások megtartása is menni fog.

Utólag végignéztük az arra a hétre készített előadásaink szövegét: élet-telennek, színtelennek találtuk. Amit mi magunkból tudtunk adni, nagyon kevés volt. Ennek ellenére a családok beszámolóiból az derült ki, hogy nagyon sokat kaptak. „Aratáskor” is elmondták, milyen sokat jelentett számukra az együtt töltött hét.

Megtapasztaltam azt, hogy alkalmatlanságom ellenére eszköze lehettem a Szűzanyának. Nagy ajándéka volt a hétnek, hogy attól a pillanattól teljesen élő kapcsolatom lett Kentenich atyával. Gyakran húzok egy üzenetet az „Atya-telefonból”, ha szükségem van útmutatására, és Ő válaszol nekem.

Óbudaváron vetítettek egy filmet Kentenich atyáról, ahol járt-kelt, nevetett, szentmisét mutatott be... Utána beszélgettünk, és többen azt mondták, mennyire jó volt látni Őt élő emberként. Ekkor döbbsentem rá, hogy Ő bennem mennyire eleven, pedig azelőtt soha nem láttam őt „élőben”. Számomra Kentenich atya teljesen élő személy, nem egy távoli szent.

Kentenich atyát fordítani

Nagyon örülünk, hogy Kentenich atya nem magyarul beszélt, mert így minden gondolatát meg kell értenünk, hogy le tudjuk fordítani. Ha férjem fordít, lehet érezni: figyelmesebb, türelmesebb, megértőbb... Ha nem is tudom, mikor fordít, érzem rajta.

Most megteheti, és meg is teszi

A z E. Badry által írt Kockáztatni Bátor című kilencedben olvastuk: „Kentenich atyától kérdezték, hogy nem kell-e sok szenvedést elviselnie. Nem, csak egy valami esik nagyon nehezére, hogy nem szentelheti magát még jobban az övéinek. Most megteheti. Az új életforma, Isten színéről való látása olyan lehetőségeket nyújt, amilyenek a mi földi világunkban nincsenek.”

Kentenich atya jelenlétét otthonunkban először kisbabánk segítségével tapasztaltuk meg. A háziszentélyünknek háttal ültem, a baba a vállamon bőfizett. Egyszer csak hangosan elkezdett nevetgélgni. Az édesapja figyelte, hogy minek örül. A pici határozottan Kentenich atya képére nézett, és pontosan úgy viselkedett, mint amikor egy ismerős kedvesen szórakoztatja.

Később szert tettünk egy „Atya-telefonra”. Ez egy kis doboz, amiben kártyákon Kentenich atya egykor telefonon mondott iránymutatásai, szavai olvashatóak. Rákaptunk, hogy fontos alkalmakkor húzunk egyet. Megtapasztaltuk, hogy valóban beszélgetni tudunk vele, válaszol a gondjainkra, irányt mutat nekünk.

Amikor építkezésbe kezdtünk és aggódtunk, hogy lesz-e anyagi, fizikai erőnk végigvinni, a következőt üzenete: „Anyánk gondoskodni fog.” Így is történt. Másik alkalommal olyan megbízatást kaptunk, melynek során több család jó közérzete függött tőlünk. Mit húztunk? Hát persze, hogy ezt: „Mindent, mindenkinek.” Hosszas házastársi „haragszom-rád” idején: „A szeretet azt teszi, ami szeretettjének örömet okoz.” Legutóbb pedig újra az építkezéssel kapcsolatban fordultunk hozzá, mert megállt a tudományunk. „Teszem, amit tudok.” – volt a válasza, és meg is tette.

Ezekhez a beszélgetésekhez semmilyen különleges körítés nem kell, csak a Jóistenbe vetett hit, a Szűzanyára való ráhagyatkozás, és Kentenich atya közbenjáró segítségének kérése. Persze nem árt egy „Atya-telefon” sem.

„A szeretet azt teszi,
ami a szeretettjének örömet okoz.”

Egyszer férjemmel csúnyán összevesztünk. Bántott ez a feszült helyzet. Mindent megtettem, kedvét kerestem, hiába. Nem tudtunk kibékülni. A házi-szentélyünkben sírva a Szűzanya elé borultam. Kentenich atyához fohászkoztam: „Látod, én nagyon igyekeztem, és mégsincs békeség köztünk. Kérlek, segíts!”

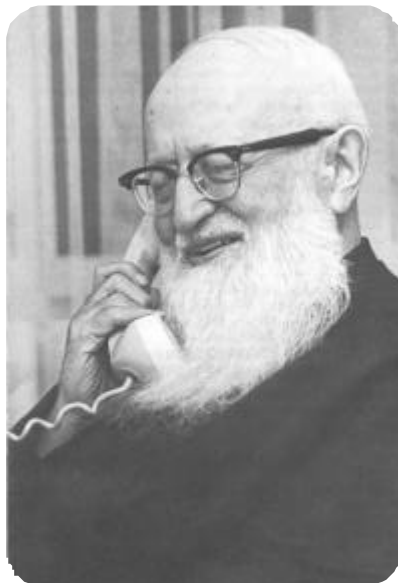
Kihúztam az „Atya-telefonból” egy üzenetet, a következő állt rajta:
„A szeretet azt teszi, ami a szeretettjének örömet okoz.”

Ezen nagyon elkeseredtem. Én tényleg mindig azt kerestem, ami a férjemnek jó. Biztos voltam benne, hogy ennél többet nem tehetek. Kisírtam magam, imádkoztam, és lassan megértettem, hogy valóban nem tettem meg még mindent. Tovább „dolgoztam”, és sikerült újra jóban lenni egymással.

Kentenich atya, a szerencsés torreador

SZüleimmel minden hónap 18-án, este 6 órára közös imára megyünk vagy hozzánk jönnek ismerős családok. Azért pont akkor jövünk össze, mert 1914. október 18-án alapította Kentenich atya a Schönstatti Mozgalmat, és erre emlékezünk, ezt ünnepeljük. Rózsafüzért imádkozunk, énekelünk és Kálmán bácsi mindig mesél valamit Kentenich atyáról.

Egyszer egy képregényt hozott, ebből olvasott fel két balszerencsés történetet, amely aztán jól végződött.

Az első így szólt: Kentenich József atya még egészen kicsi volt és kosárban feküdt az udvaron. Jött a tehén, szarvára vette a kosarat és jó messzire eldobta gyerekestül. A kis Józsikának mégsem lett semmi baja.

A második eset úgy történt, hogy a padláson játszottak és Józsika leesett a magasból. Több métert zuhant, mégis ép bőrrel megúszta.

Nagyon megleptek ezek a történetek, mert soha nem gondoltam Kentenich atyára úgy, mint egy fiúra, aki a padláson bújócskázik. Elkértem a könyvet, hogy alaposan megnézhessem, és nagyon örültem, hogy nem kellett visszaadnom, ugyanis Kálmán bácsi nekem ajándékozta. Szívesen nézegetem, és a bátyám segítségével (mivel német nyelven íródott) próbálom megérteni a többi történetet is.

*A nagyobb szeretet megvalósítása, az inscriptio a mindennapi életben történik. Nem akarunk azok közé tartozni, akik a teljes odaadás imájában sokat tudnak mondani, de a világ minden lovát odahordják, hogy a saját kis életük kocsját visszahúzzák, amikor Isten azt teszi velük, amit Ő akar. A nagyobb szeretet útja magában foglalja azt, hogy igent mondd az életem konkrét helyzetében, úgy, ahogy éppen most megmutatkozik az az élethelyzet. Az életünk sötét óráira is igent mondd: a sebekre, amelyeket okoztak nekem, azokra is, amelyek még mindig véreznek. Erre saját erőnkől nem vagyunk képesek. Szükségünk van a Szentlélekre, aki meggyújtja bennünk azt a szeretetet.
(Kentenich atya)*

„Menjetek”

A Családakadémiának köszönhetően szinte az egész országot bejártuk (Sopron, Pécs, Szeged, Köröm stb.). 2001. augusztus 18-ára Mátramindszentre kaptunk meghívást. Mivel az út több mint 400 km, úgy döntöttünk, csak a nagyobb gyerekeinket visszük magunkkal, a kicsiket itthon hagyjuk anyósommal, aki nagy örömmel vállalta, hogy velük tölti a hétvégét.

Mindenki lázasan készülődött. A pakolás és a főzés az otthonmaradók számára nem volt egyszerű feladat. Péntek délelőtt volt, az indulást kora délutánra terveztük. Én váratlanul nagyon rosszul lettem, teljesen elgyengültem, azonnal le kellett feküdnöm. A nappaliba „szaladtam be”, itt volt a legközelebbi fekhely, és itt van a háziszentélyünk is. Itt pihogtam tanácstalanul, most mi lesz. Jött a férjem és nem értette, mi van velem. Bennem is teljes bizonytalanság volt afelől, hogy mit tegyünk. Tényleg beteg vagyok-e, vagy csak azért történik mindez, hogy maradjunk itthon?

Kértük a Szűzanyát és Kentenich atyát, segítsenek, mondják meg, mit tegyünk. Az „Atya-telefont” használtuk, húztunk egy kártyát Kentenich atya üzenetei közül. Nem értettük. Húztunk még egyet, és még egy harmadikat is, mire felfogtuk, hogy minden üzenet a szolgálatról, a feladatról, az apostoli munkáról szól, és nem törődik az én bajommal. Ekkor döntöttünk: csomagolunk és megyünk.

Mikor elindultunk, sokkal jobban lettem. Késő este érkezünk meg. Az utunk jól telt. Aztán ott jót aludtunk és vidáman ébredtünk. Reggeli után azonban újra nagyon rosszul lettem. Minden utunkra magunkkal visszük a zarándokszentélyt, most is ott volt a szobánkban. A férjemmel odatérdeltünk eléje, és kértük a Szűzanyát, most mutassa meg akaratát: Miskolcra menjünk a kórházba vagy elvégezhetjük a „munkát”, amiért jöttünk. Kicsit lefeküdtem, és vártuk, mi fog történni. Egy óra pihenés után egy kis sétával próbálkoztunk, és én egyre jobban kezdtem érezni magam.

A program 11 órakor kezdődött egy márványtábla megáldásával. Az ünnep a régi orvosház új feladatára utalt: a test gyógyítása után a lelkek gyógyításának a helye legyen. Nagy meleg volt, árnyékos helyet sem találtunk, végig a tűző napon álltam, mégis egyre jobban éreztem magam.

Még ebéd előtt megtartottuk az előadásunkat a házastársi beszélgetésről a mintegy ötven főnyi hallgatóságnak. Még ebéd közben is beszélgettünk minket, kérdeztek, érdeklődtek Schönstattról, a házassággal kapcsolatos tanításáról. Egész délután nem apadt az érdeklődés. Este Tóni atya Pilinszky-verseket szavalt és magyarázott, értelmezett nekünk. Én továbbra is nagyon jól éreztem magam.

Élénken él bennem ennek a hétvégének minden pillanata ennyi év után is. Gyerekeinknek szintén maradandó élményt jelentett ez a két nap. Volt a háznál négy kis kölyökkutya, ők is pont annyian voltak velünk. Nevet adtak nekik, saját kiskutyáik lettek két napra, gondoskodtak róluk, játszottak velük. Most is boldogan mesélik a Két Tonna nevű eleven kiskutya történetét.

Este hálát adtunk a Szűzanyának és Kentenich atyának. Vasárnap Mátraverebély-Szentkúton, Szűzanyánk kegyhelyén ünnepeltük a szentmisét és köszöntük meg Édesanyánknak a gondoskodó szeretetét.

Azóta is gyakran fordulunk az „Atya-telefonhoz” Kentenich atya tanácsáért, eligazításáért a bizonytalan, nehéz élethelyzetekben.

*Szent Atyám,
vésd mélyen be a lelkembe
azokat a sebeket,
amelyeket Fiad miattam
éreztem!*

(Az Atya-telefonból)

*Mennyei Atyánk
nem tud ellenállni
gyermeké
felismert és beismert
gyengességének...*

(Az Atya-telefonból)

Napomat a Szűzanyával járni

Titkárnoként dolgozom, és a dolgaim gyakran összezavarodnak körülöttem. A magánéletemben számos elkötelezettség terhel, amelyek nem hagynak békében. Háztartást is vezetek. Ezek a dolgok együttesen gyakran elrabolják a nyugalmamat és idegessé tesznek. Elveszítem a lelki békémet, amikor látom, hogy a tennivalók hegyként magasodnak előttem. Ezek miatt gyakran mérges, barátságtalan és kibírhatatlan voltam. Aztán Kentenich atyára gondoltam és arra a hatalmas munkára, amelyet naponta el kellett végeznie. Nem volt ideje magára, és mégis ő maga volt a megtestesült béke, kedvesség és figyelmesség. Kértem őt, hogy segítsen nekem. Attól kezdve megtette. Köszönet érte. Még akkor is, amikor rengeteg munkám van, el tudom végezni lépésről lépésre. És amikor kötelességek tornyosulnak körülöttem, sikerül mindent elvégezni, és mégis nyugodt maradok. Kentenich atya – saját példáján keresztül – megtanított engem arra, hogy napomat a Szűzanyával járjam. Minden sokkal jobban és békésebben megy. Nem vagyok többé aggódalmaskodó. A napjaim tartalmasabbá és boldogabbá váltak. Kentenich atya továbbra is segít engem. Bárcsak megköszönhetném neki, és mindenkinek ajánlhatnám, hogy közvetlenül forduljon hozzá a mindennapok szorításában! (Youth on the Way to God c. kilencedből egy imameghallgatás)

Figyelmestetés

Kentenich atya megalkotta a „lefelé húzó erő” kifejezést. Az én életemben gyakran fedezhető fel ilyen lehúzó erő, amikor a könnyebbik megoldást választom, amikor nem igazán sikerül nagylelkűen viszonyulnom a környezetemhez, amikor kipányváz a saját kisszerű gondolkodásom, amikor úgy hiszem, engem is megillet egy kis pihenés, és sorolhatnám vég nélkül.

Munkahelyemre tartva reggelente mindig zsúfolt buszon kell utaznom. Az ember sok mindent kibír, én is megszoktam már a tömeget. Tegnap mégis igen nehezen viseltem, magamban erősen füstölögtem a zárt, tömött buszon uralkodó nehéz levegő miatt.

Aztán egyszer csak ráébredtem, hogy velem lehet baj. Talán én vagyok ma feszültebb, kiegyensúlyozatlanabb, mint egyébként. Ezt jelzi a hangulatomon elhatalmasodó méltatlankodás. Hiszen ezen a buszon máskor is hasonló a helyzet.

Miután ily módon felfedeztem a nehézség okát, már nem is éreztem olyan elviselhetetlennek, hanem hirtelen támadt türelemmel néztem szembe vele.

Viszont – jutott eszembe azonnal – jó lesz odafigyelni arra, hogy a nap folyamán talán hajlamosabb leszek erre az ingerültségre.

Boldog voltam, mert Kentenich atya kézen fogott, és biztonsággal elvezetett egy, a bensőmben állított csapda mellett.

(Újságunk 1992. decemberi számából)

Kentenich atya, megérintettél

Nemrégiben Németországban jártam szakmai találkozón. Amikor átléptem a német határt, megmagyarázhatatlan öröm, várakozás és otthonosság érzése töltött el. Csodálatos módon a schönstatti mű forrásának fizikai közelsége hatott így rám. Kevéske szabad pillanataimban szomjasan tanulmányoztam a térképet, valamint az Engelbert Monnerjahn által összeállított „Egy élet állomásai” című könyvecskét. Schönstatti lévén már sokszor halottam, olvastam Kentenich atyáról, mégis élete ezúttal minden eddiginél elevenebb, megrendítőbb közelségbe került hozzám.

Hazafelé tartva Dachau mellett haladtunk el a München felé vezető autópályán, és én erős késztetést éreztem arra, hogy ismét kezembe vegyem a róla készült életrajzi írást. Élénken magam elé tudtam képzelni őt, amint erejét latba vetve azon munkálkodott, hogy az elhatalmasodó nemzeti szocializmus tömegpszichózisával szemben ellenállóvá tegye közösségeinek tagjait. Hatékonyágát mi sem jellemzi jobban, mint az, hogy a náci gépezet különösen keményen sújtott le a Schönstatti Apostoli Mozgalomra és alapítójára.

Kentenich atya évente több száz előadást tartott paptársainak, és rendelkezésére állt minden hozzáférhetőnek. A fokozódó nehézségek még inkább arra ösztönözték, hogy fáradhatatlanul építse művét. Milyen Istenre irányított lelkület, bátorság és egyben elfogadó szeretet szükséges ahhoz, hogy a saját szenvedéseivel mit sem törődve embertársainak rendelkezésére tudjon állni életének legnehezebb időszakában is, és a gyötrelmeket ajándéknak tekintse!

Különösen megérintett az a momentum, amikor – még a koblenzi

börtönben – egy újabb orvosi vizsgálatot kérve kibújhatott volna a koncentrációs táborba hurcolás alól, mégsem tette. Noha tudta, hogy ezzel a döntésével talán végérvényesen sorsára kell hagynia életművét, s a nyilvánvalóan rá váró fizikai megpróbáltatásokat sem fogja bírni, nem élt a lehetőséggel, mert bízott Isten gondoskodásában.

Ő életével igazolta mindazt, amit tanított. Hallatlanul gazdag örökség az ő hitének erejét ismerni, s általa jobban megérteni, mit jelent hordozni társunkat és a ránkbízottakat. Mit jelent levetni azt a mindannyiunk számára ismerős béklyót, hogy örökösen csak saját magunk körül keringjünk. Megtanította nekünk, milyen felemelő érzés kitekinteni a magunk köré vont burokból, s rácsodálkozni mások értékességére, belső szépségére. Szinte mindent magába foglal a schönstatti mondás: „Ne tartsd olyan fontosnak magad...”

Abban a néhány napban intenzíven éltem át emberi nagyságát, hitét és bátorságát. Kincsekre leltem általa, s szerencsésnek érzem magam, hogy megismerhettem őt, s hogy ez az ismeretség hat az életemben.

Kentenich atya és az ellopott bicikli

Hittanórára mentem, és a bicajomat a templom előtt hagytam. Óra után nem volt ott. Nagyon megijedtem. Aggódtam, mit szólnak majd a szüleim, mert a bringám majdnem új volt. Az iskolában sírtam és elmeséltem a tanáromnak, mi történt. Azt felelte: „Imádkoznunk kell Kentenich atyához. Biztos lehetsz benne, hogy ő segít.” Azonnal imádkoztunk, kértük őt, hogy szerezze vissza az ellopott biciklimet. Aznap délután arra a helyre mentem, ahol reggel a kerékpáromat hagytam. Nem hittem a szememnek. Ott volt! Másnap reggel elmeséltem a tanáromnak, aki nagyon boldog volt, és azt mondta: „Egy kis egyezséget köttem Kentenich atyával. Megígérttem neki, hogy küldök adományt Közép-Afrikába, egy missziós állomásra, ha visszaszerzi az ellopott biciklidet.”

Én is meg akarom köszönni Kentenich atyának a segítségét azzal, hogy elmegyek a templomba és imádkozom egy tized rózsafüzért az afrikai gyerekekért. (I go to Father Kentenich c. kilencedből egy imameghallgatás)

A nevelt nevelő

Amikor Uzsalyné Pécsi Rita által tartott előadássorozatra jelentkeztünk, tulajdonképpen néhány ötletet és módszert szerettünk volna megismerni, melyeket öt gyermekünk nevelésében felhasználhatunk. Ennél azonban sokkal többet kaptunk. Belepillanthattunk a Kentenich atya által kidolgozott pedagógiába, amely előadások sorozatában hangzott el annak idején, és Hug atya rendszerezte egységes egésszé.

Kentenich atya már évtizedekkel ezelőtt tisztán látta a mai kor problémáit. Nevelési módszerének modernségén és aktualitásán elámul a huszonegyedik század elején gyereket nevelni akaró szülő. Ez egy olyan korszerű pedagógiai rendszer, amelyet örök alapelvekből kiindulva a mai kor emberére dolgoztak ki.

Schönstatt pedagógiai rendszerében a nevelés legmélyebb értelme maga az ember szolgálata, azaz kedvező körülményeket kell teremteni, hogy az adott élet kiteljesedjen és az élet ellenségeit távol kell tartani. Öt pilléren nyugszik ez a rendszer, ezek pedig a következők:

- * bizalom-pedagógia
- * mozgás-pedagógia
- * kötődés-pedagógia
- * szövetség-pedagógia
- * eszmény-pedagógia.

Megragadott bennünket a gondolat, hogy a nevelőnek szem előtt kell tartani a célt, amelyet a neveléssel, a nevelési módszerrel el akar érni, de minennek az alapja maga a nevelő és annak hozzáállása, amit Kentenich atya így fejezett ki: a „nevelt nevelő”, aki hagyja magát Isten által nevelni, és élő kapcsolatban van az ő Mennyei Atyjával.

Napjainkban a társadalmi helyzet rendkívül bizonytalanná teszi a nevelői munkát, hiszen nemcsak a család neveli gyermekeinket, hanem az iskola, gyermekeink barátai is. Ezért biztosak lehetünk abban, hogy Isten

túlsorduló kegyelme nélkül sohasem leszünk képesek érett istengyermekeket nevelni.

Kentenich atya a gyermeket a szellem – lélek – test hármasságának tekintette. Fontosnak tartotta, hogy a gyermek harmonikus fejlődéséhez mindhármát fejleszteni kell. Napjainkban ugyanis nagy fontosságot tulajdonítanak a gyermek testének egészséges fejlődésének, és erről számtalan könyv szól. Az iskolai évek a szellemi nevelésről szólnak, de teljesen elfelejtkeznek a harmadik részről, a lelki nevelésről. Ma, amikor mindenki a bőrén érzi, hogy a változások, a fordulat korát éljük, és átéljük, hogy bizonyos dolgok teljesen eltűnnek, mások pedig megmaradnak.

Tudjuk, hogy a léleknek maradnia kell, bár ma – az általános körülmények feloldódásakor – úgy fogalmazhatunk, hogy vissza kell hódítani a bensőségességet és a lelki közösség régi lelkületét. Sok minden el fog tűnni, hogy az újnak helyet teremtsen. Az, hogy ez az új részleteiben milyen, csak óvatosan lehet kitapogtatni, és okosan kell megvalósítani.

Az ember, akit nevelünk, nem remeteként él egy szál magában. Számtalan kapcsolatban és kötődésben áll a saját környezetében. A kötődéspedagógia ezekről a múlt, maradandó kötődésekről szól. Azt gondolhatnánk, hogy az effajta kötődések maguktól jönnek létre, nem szükséges ezekkel külön foglalkozni, de ez ma már nincs így.

Ma ugyanis az a helyzet, hogy konkrét kötődések szinte egyáltalán nincsenek vagy nagyon gyengék, és ebből környezeti-, kapcsolati problémák származnak.

Az emberiség történetében az ember eddig sosem volt ilyen mértékben tulajdonosa, haszonélvezője vagy szemlélője az előállított dolgoknak, mint manapság. Egyáltalán nem magától értetődő, hogy helyesen tudunk együtt élni a dolgok ilyen nagy mennyiségével, hogy helyesen tudunk bánni velük. Mindent el kell sajátítani, meg kell tanulni, még a viszonylagos jólétet is.

Megértettük, hogy Kentenich atya pedagógiája ma is milyen időszerű, és milyen fontos, hogy mi is nevelt nevelőkké váljunk.

Mozaikok Kentenich atyáról – Gertrúd-Mária nővér előadásából

fotó: Kusihs Levente

A 30-as, 40-es években Kentenich atya nővéreket küldött Amerikába, Afrikába, Ausztráliába. Stratégiai szempontból okos döntés volt ez részéről. Ha Németországban politikai okoknál fogva Schönstatt tönkremegy, ezekben az országokban túlélje. Amikor Kentenich atya Amerikából visszatért, meglátogatta a schönstatti kezdeményeket ezeken a helyeken. Az Afrikában élő nővérek azt mondták neki: a mi életünk itt nagyon kemény, sok nehézségünk van, nincs szükségünk arra, hogy különleges jóféléteket tűzzünk ki magunk elé. Elég dolgunk van azzal, hogy mindent kibírjunk, elviseljük. Ekkor Kentenich atya azt mondta nekik: *„Éppen az önök helyzetében kell az önnevelést komolyan venni. A nehéz helyzettel csak úgy tudnak megbirkózni, ha önmaguktól is sokat követelnek. Ez adja meg majd önöknek az erőt ahhoz, hogy kibírják a nehéz külső körülményeket.”*

Kentenich atyának különleges szívügye volt – mindenekelőtt a nők körében végzett lelkipásztori munkában –, hogy ne váljunk keménnyé. Ne nyeljük le egyszerűen a szenvedést! Egy asszony azt kérdezte tőle: Hogyan valósította Ön ezt meg? Hogyan viselte el a félremagyarázásokat, a becsületébe gázolásokat száműzetésének egész ideje alatt?

Csendben volt, majd ezt válaszolta: *„A szeretet mindig nagyobb volt.”*

Hogyan lehet ezt megtanulni? – vetette fel az asszony.

Ekkor nagyon élénk lett és azt válaszolta:

„Egy nőnek ezt így nem szabad utánoznia. Egy bizonyos fokig lehetséges, de később a tudatalattiba vándorol, és akkor panaszkodnia és sírnia kell.”

Egyszer meghívtuk Petra nővért, aki fiatal lányként Milwaukeeban Kentenich atya titkárnője volt. Petra nővér elmesélte, hogy Kentenich atya ízig-vérig nevelő volt, de nem nevelt mindenkit. Észrevette a fiatal titkárnő, hogy egy másik nő Kentenich atyától újra meg újra útbagazításokat, ösztönzéseket kapott, de ő maga nem. Szóvá tette ezt neki. Az atya erre azt mondta: erre önnek kell megkérnie. Akkor a nővér ezt megtette, és az atya elkezdte őt nevelni.

Nagyon érdekes, izgalmas, amit erről Petra nővér mesélt. Egyszer odament hozzá Kentenich atya és megkérdezte tőle, hogy van-e fésűje. „Igen, igen van!” Elővette a zsebéből és átnyújtotta neki. *„Nem nekem van rá szükségem, hanem Önnek!”*

Amikor Kentenich atya Amerikából a 60-as években visszatért Németországba, találkozott kispapokkal, akik nagyon kritikusak voltak. Azt mondták Kentenich atyának, hogy a lelkipapnapirend (LNR) olyan, mint egy lottószelvény kitöltése. Egyáltalán van ennek valami értelme?

Kentenich atya nem mondott ehhez sokat, hanem a mellényzsebéből egy kis cédulát húzott ki. Az volt az ő saját LNR-je.

Kentenich atya egyszer megfogalmazta életcélját, melyet később folyamatos feljegyzésekből 1917-ben megtaláltak latin nyelven:

„Mindenkinek mindene akarok lenni, hogy a Boldogságos Szűzanya, a legfelségesebb királynő eszközeként és legszeretettebb Édesanyám eszközeként minden lelket, különösen az ifjúságot megnyerjem Jézusnak.”

Egy schönstatti pap megkérdezte Kentenich atyától, hogy melyik volt nehezebb: a koncentrációs táborban eltöltött idő vagy az egyházi száműzetés időszaka. Kentenich atya azt válaszolta, hogy a legnehezebb az volt, hogy apa nélkül nőtt fel. Az életének kezdetén ott volt a kereszt: árvaházban, nagy magányosságban nőtt fel. Jó édesanyja volt és azáltal, hogy odavitte, lehetővé tette a fia számára, hogy jó képzésben részesülhessen. Nehéz volt az anyának, hogy odaadja, a gyermek is tudta ezt. Fájt, hogy ifjú korában soha nem kapott egyetlen atyai jó tanácsot sem...

Ezt később a hitéből fakadva értelmezte, a 25 éves papi jubileuma alkalmával mondta 1935-ben: *„Ami lett, ami általam lett, ami önök által lett, az a mi Schönstatti kedves, háromszor csodálatos Anyánk által lett... Ő engem személyesen alakított, formált a kilencedik éveimtől kezdve. Nem szívesen mondom ezt különben, de ha visszatekintek, akkor azt mondhatom: nem ismerek egyetlen embert sem, aki mélyreható befolyást gyakorolt volna a fejlődésemre, kibontakozásomra. Emberek milliói összerokkadtak volna, hogyha olyan elhagyatottak lettek volna, mint amilyen én voltam. A lelkem bensejében teljesen egyedül kellett felnőnnöm, mert olyan világnak kellett megszületnie bennem, amelyet a későbbiek folyamán tovább kellett másoknak adni. Ha a lelkem érintkezésbe került volna az akkori kultúrával, az lélekben lefoglalt volna engem. Akkor nem tudnám ilyen tudatosan mondani, hogy az én nevelésem a Szűzanya műve volt anélkül, hogy más emberi befolyás mélyrehatóbban közreműködött volna. És tudom, hogy ezzel mit mondok.”*

Egy másik alkalommal szintén kifejezésre juttatta ezt: *„Amennyire csak lehetett, csak a Szűzanyával akartam függőségbe kerülni. A Szűzanya természetesen mindig Istennek, az Úr Jézusnak a jelképe. Számtalanszor úgy éreztem magam, úgy láttam magam, mint aki a csodálatos Anyával van kapcsolatban. Ő nagy tanítómester és nevelő az életemben.”*

Ez volt az ő „mag-élménye” ez volt az ő „nefelejcsé”. Ez az élmény a hordozó alap élete későbbi válságos időszakasaiban.

Fiatal éveiben nagy lelki válságot élt át. Mint minden fiatal papnövendék, ő is teológiát tanult. Az első években a különböző filozófiai irányzatokat ismerte meg.

Így emlékszik vissza: *„A szellemnek és a lelkemnek a földi dolgoktól, az igaz emberi és evilági értékektől való eloldása miatt egész emberségemet ide-odadobálta és szétmarcangolta a totális szkepticizmus, a kiélezett idealizmus és az egyoldalú szupernaturalizmus.”* A probléma az volt: képes-e az ember arra, hogy felismerje az igazságot? Mélységes vágy hajtotta és vonzotta az igazság felé, számára létkérdés volt, hogy személyes kapcsolata legyen az igazsággal. Az egész hite is elkezdett ingadozni. Kentenich atya azt mondta, hogy az egész limburgi időszaka alatt – amely hét év volt – tartott ez a válság. Ehhez még hozzájött az a problémája is, hogy nem tudott senkinek sem megnyílni, senkivel sem tudott beszélni. Nagy magányosságot és bizonytalanságot élhetett meg ezáltal. Később azt mondta erről az időszakáról: *„Az volt az érzésem, hogy a következő lépés a teljes szellemi sötétség lesz és megőrülök. Meg kellett vívnom ezt a harcot magamban, hogy azt mondjam:*

– Na jó, ha azt akarod, hogy megőrüljek, akkor megőrülök!”

Az érzésnek természetesen szabad ordítania.

Mindamellet, hogy hitének egész épülete megingott – ez nem logikus, de mégis –, képes volt arra, hogy a Szűzanyának ajándékozza magát, és azt mondja:

„Mindennem a Tied! A szellemi erőm elvesztése is!”

Ez újra a kilencéves fiúnak a Mária-titka volt és ez meg is mentette őt.

Ettől a pillanattól kezdve sziklaszilárd alapot kapott a hite, és később biztos volt abban, hogy ezt ki kellett állnia azért, hogy később schönstatti „gyermekének” választ tudjon adni a problémáikra.

Beszélgetés Kentenich atyáról Tilmann atyával

Kedves Tilmann atya! Előadásaiban újra és újra részesülünk Kentenich atya karizmáiból. Ez alkalommal Kentenich atyával kapcsolatos személyes emlékeiről szeretnénk kérdezni. Vissza tud-e emlékezni az első találkozására?

Az első találkozásom vele akkor történt, amikor még nem is láttam őt. Tizenhét éves voltam. Többen is felelősnek éreztük magunkat Schönstattért. Kentenich atya száműzetésben volt. Tudtuk, hogy nélküle a Schönstatti Mozgalmat nem lehet tökéletesen megalapozni, hogy nélküle a mozgalom nem tud élni. Felajánlottuk tehát a Szűzanyának az életünket az ő hazatéréseért. Számomra ez nagyon fontos találkozás volt. Az ember nem ajánlja fel az életét csak úgy valakiért. Egy nagy karizma, mint Kentenich atyáé, könnyen veszendőbe megy, ha nincsenek olyan emberek, akiknek az a hivatásuk, hogy egy ilyen karizma érdekében életüket a Jóistennek ajánlják.

Egy másik találkozásom vele az írásain keresztül történt. Tanulmányaim során nagyon sokat olvastam tőle. Olykor több órát naponta. Ez nagyon mély találkozás volt.

Később voltam nála Milwaukeeban, de a döntő találkozások azok voltak, amelyekről az imént beszéltem. Felajánlottam az életemet a Szűzanyának ezért a karizmáért, és az írásaiból tükröződő szellemét a tanulmányaim során magamba szívtam.

Kentenich atya mely tulajdonságai ragadták meg leginkább?

Leginkább az öröm. Ha több ember együtt volt vele, akkor sokat nevettek.

A másik: jót tett nekünk a jelenléte. Az ő közelében az ember nagynak látta magát. Soha nem talákoztam olyan emberrel, aki engem ennyire nagynak látott, pedig nagyon sok olyan ember van, aki engem nagynak lát. Ez nem dicséret volt, hanem teljesen józan megfigyelés. Ő meglátott bennem olyan dolgokat, amelyeket senki más nem fedezett fel, pedig elmondtam előtte olyan hibákat és gyengeségeket is, amelyeket senkinek. De ez nem zavarta, és nem akadályozta meg abban, hogy engem nagynak lásson.

A harmadik, ami engem megérintett, hogy nem önmagának élt, hanem az egyházért és a többi emberért. A gondolatai mindig akörül jártak, hogy vajon mi lehetne jó a többi embernek.

Volt-e Kentenich atyának szerepe abban, hogy Tilmann atya schönstatti atyává lett?

Nem. Schönstattal egy schönstatti atyán keresztül ismerkedtem meg. Akkoriban alig tudtam valamit Kentenich atyáról.

Kentenich atyára, egy nagy mű alapítójára nagy felelősség és nyomás nehezedett. Olvassuk róla, hogy nagyon odafigyelt minden hozzá forduló emberre, nyugodt és türelmes volt akkor is, amikor kimerült volt. Miből merített erőt, hogyan tudta ezt megvalósítani?

A vele folytatott beszélgetések során nagyon sajátos benyomásom volt: erejének és energiájának nagy része a szívében volt, és ez a szív egészen a Jóistennél volt. Ez volt nála a legfontosabb. Minden más valahol a periférián volt. Nála másképp volt, mint nálam. Ha én előadást tartok, akkor az több mint az energiáim fele. Én úgy látom, hogy Kentenich atyánál több mint kilencven százalék a szívében volt. Ő nem csatorna volt, hanem egy teli edény, amely túlsorduló tartalmát adta tovább. Ezért minden helyzetben mindig kiszámítható

volt. Olyan ember volt, akinek a szívében Isten lakozott. És olyan ember, aki szeretett. És a többi dolog – pszichológiailag nézve – csekélység volt számára.

Kentenich atya is ember volt, nyilván volt olyan helyzet, amikor tévedett, esetleg hibázott, megbántott valakit. Emlékszik-e Tilmann atya ilyen esetre? Hogyan oldotta fel Kentenich atya ezt a feszültséget?

A vele való közvetlen érintkezésben én semmi ilyesmit nem tapasztaltam, de mások meséltek gyengeségekről. Tudott nagyon türelmetlen lenni munkatársaival, például nem fogadott el semmilyen helyesírási hibát. Akkoriban ez azt jelentette, hogy az egész oldalt újra kellett gépelni. Vagy – úgy mondták, én nem láttam – tudott bosszankodni, amikor valami elromlott. Egyszerűen elvárta, hogy a műszaki dolgok működjenek.

Olyan életstílusa volt, amilyen nekünk nem megengedhető. Olykor hosszú időn keresztül éjszakánként csak három órát aludt. Viszont mikor egy nővér egyszer elaludt az írógép mellett, felkeltette őt és azt mondta neki: most aludja ki magát rendesen, egy óra múlva folytatjuk a munkát. Nekünk így nem szabad élnünk, felelősségünk van a testünk iránt. De neki különleges hivatása volt.

Néhány éve az Európai Háziszentély Kongresszuson Tilmann atya is részt vett magyar családokkal együtt. Személyes emlékem van arról, amikor Tilmann atya azt mondta, hogy félig magyarnak érzi magát, de biztos benne, hogy Kentenich atya egészen magyar volt. Kifejtené bővebben, hogy mit jelent ez számunkra, magyarok számára?

Kentenich atya egyszer egy külföldi nővérnek azt mondta: elsősorban nekem van küldetésem az ön országa számára, nem önnek. Ez azt jelenti, hogy ha Isten egy embernek ajándékozza magát, akkor mindent megad neki, amire szüksége van azokért az emberekért, akikhez küldi őt. Ez vonatkozik egy nép életére is. Tehát ha Kentenich atya a magyarokért dolgozik, akkor mindazzal rendelkezik, amit Isten a magyaroknak adni szeretne, és ez több lehet, mint ami a magyaroknak van. Mondhatja valaki, hogy magyar vagyok, írhat könyvet a magyarok számára, vagy lehet a miniszterelnökük, a magyaroknak az a jó, amit Isten tartogat a számukra. Tehát Magyarország a legteljesebben Isten szívében van. Aki közel van Istenhez és szereti a magyarokat, az tud élni legjobban a magyarokért. Kentenich atyánál is ez a helyzet.

Mit lehet tudni Kentenich atya boldoggá avatásáról? Milyen stádiumban van az eljárás?

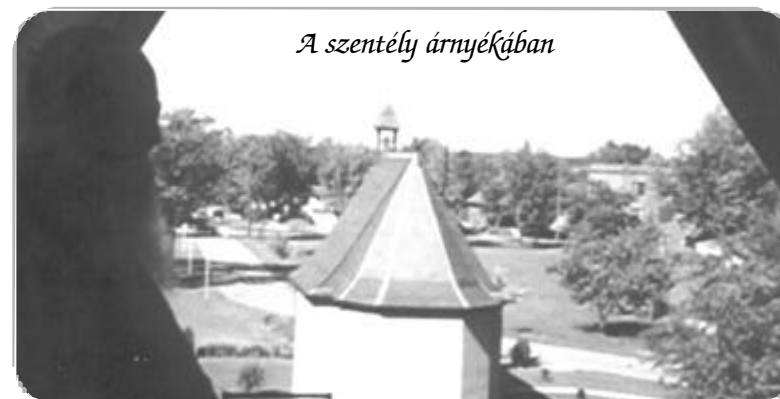
Kentenich atya nem volt egyszerű ember az egyház számára, mert ő a jövő egyházát látta és építette. Az egyház tizennégy évre számúzta Milwaukeeba. Az egyház számára nem egyszerű dolog olyan valakit boldoggá avatni, akit előzőleg száműzetésben tartott. Ezért alighanem még némi időbe fog kerülni. De néhány tanítványát boldoggá fogják avatni. Karl Leisnert máris boldoggá avatták. Kentenich atya születésének századik évfordulóján II. János Pál pápa nagy beszédet tartott róla. Ez majdnem olyan volt, mint egy boldoggá avatás, még akkor is, ha formálisan nem volt az. A pápa azt mondja, hogy Kentenich atya Isten nagy embereinek egyike körünkben. Ennek igazságát ő lépten-nyomon igazolja.

Milyen jelentősége volna mozgalmunk és egyházunk számára, ha alapítónkat szentté avatnák?

Két terület van, ahol ez fontos lehetne. A boldoggá avatással az Egyházi Tanítóhivatal megerősíti, hogy egy mű valóban isteni mű. Nagyon sok téves mozgalom és tanítás van az egyházban. Ezek jönnek és mennek. Van hamis próféták is. Egy boldoggá avatással azt mondja az Egyházi Tanítóhivatal, hogy ez az ember igazi próféta.

Ilyen kicsiben is létezik, amikor a pápa vagy több püspök elismerően beszél valakiről. Kentenich atya esetében ez nagyon sokszor történt.

A másik: egy boldoggá avatásnak propagandaértéke van. Manapság ez már nem olyan fontos. Most fontosabb, hogy az emberek személyes meggyőződésre jussanak.

A szentély árnyékában

Otthonra találtunk

Már több mint egy éve próbáltuk eladni egyik lakásunkat, de nem sikerült, háromszor is beázott. Ebben az évben a másik lakást is elkezdtuk árulni, de fél év után sem volt semmilyen eredmény.

Rendszeresen imádkozott az egész család ezért a szándékért, mégsem sikerült. Ekkor jött egy gondolat: az egyik szentmisén áldozás közben a Szentlélek azt sugallta, hirdessünk cserét, kettőért egy házat, érték-egyeztetéssel.

Elhatároztuk, hogy az egész család együtt elimádkozza a *Kockázatni bátor* kilencedet, hiszen Kentenich atya annyira a szíven viselte, hogy a családok lehetőleg kertes házban lakjanak. Az ima alatt jelentkeztek a szomszédos kerületből, hogy lenne egy ház, nézzük meg. Nagyon tetszett nekünk, az udvar is nagyon kellemes volt. Ahogy vártuk az építész, ültünk a kocsinkban és hallgattuk a csendet. Nagy nyugalom töltött el bennünket. Budapesten nem sok olyan hely van, amely csöndes lenne, s ahol a közeli erdő jó levegőt biztosítana. Arra gondoltunk, a gyermekeinkre is jó hatással lenne a csönd, a madárfütyty.

Szinte csodaszerűen kezdtek elindulni a dolgok: a szülők beleegyeztek a lakáseladásokba, a saját ingatlanokért átlagon felüli árakat számítottak be csereértéknek, és az általunk kapott ház ára viszont lefelé mozdult el jelentős mértékben. Viszonylag nem sok kölcsönt kellett így igénybe venni, ahol a hitelbíráló az egyik volt szomszédunk lett, aki jól ismer minket, ezért gyorsan lebonyolította az ügyintézés (egy hét volt mindössze a szokásos hat-nyolc helyett). Az őszi szünetben már a kertes házat élvezhetik a gyermekeink. Köszönjük Neked Kentenich atya a közbenjárást!

Köszönjük Neked Istenünk, hogy így gondoskodsz rólunk!

Kentenich atya: újabb kori történelmünk kimagasló papja

Az Egyház jövője csak azoknak az erejéből fakadhat és fakad, akik mélybe nyúló gyökerekkel rendelkeznek, és akik hitük tiszta bőségéből élnek. A jövő nem azokból fakad, akik csupán a mindenkori pillanathoz alkalmazkodnak. Nem azokból fakad, akik csupán a

kényelmesebb utat választják, akik kitérnek a hittel járó szenvedés elől, mindent hamisnak és meghaladottnak, zsarnokságnak és törvényeskedésnek nyilvánítanak ki, amely az ember számára kihívást jelent, amely fájdalommal jár, amely arra készíti, hogy áldozza fel önmagát. Pozitívan fogalmazva: az Egyház jövőjét ma is, mint mindig, a szentek formálják.

II. János Pál pápa Németországban tett látogatása alkalmával Kentenich atyát újabb kori történelmünk kimagasló papjaként jellemezte. Életéből, szavaiból, művéből fény és erő árad, amely útbaigazítást ad. Síremlékére azt a mondatot vésette, amely őt formálta, és amely azóta sokak számára vált zsinórmértékké, formáló erővé: *Dilexit ecclesiam – szerette az egyházat.*

Legyen Mária, az Egyház anyja, aki által Kentenich atya mindig hagyta magát vezetni, mindannyiunk számára védelem és segítség. Hűséges szolgálója, Kentenich József atya által nyissa meg sokak számára az Egyház iránti szeretet útját, hogy népünket a hit új ereje és öröme töltse el!

München, 1982. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén

Joseph Card. Ratzinger
Joseph Card. Ratzinger

(I. Gradl: Den neuen Anfang wagen! c. kilenced előszava)

Ratzinger bíboros az
Összentélyben

Megszállottá kell válni

Új világ született körülöttünk: a világ-gazdaság, a nemzetközi kommunikáció és kereskedelem, a számítógépek stb. világa. Ez a mi világunk, melyhez ezer szállal kötődünk. A mi és gyermekeink feladata, hogy ezt az új pogány világot megkereszteljük.

Ezt az új világot súlyos „gyermekbetegség” gyötri, melyet így nevezhetünk: manipulált fogyasztói tömegtársadalom.

A tömeg nehezen viseli el, ha valaki kilóg a sorból. Nevetségessé teszi és kiközösíti a szembeszegülőket. Ily módon valódi diktatúrát valósít meg. Ezért nem elég, ha csak jámbor óhaj formájában fogalmazzuk meg céljainkat, mert akkor azokból semmi nem valósul meg.

Kentenich atya útmutatása¹:

„Világos, hogy az eltömegesített környezet centrifugális erőit, nyomását és kényszerítő erejét – amennyiben nem tudunk és nem akarunk kínai nagy falat építeni magunk köré – csak azáltal lehet hatástalanítani, hogy rendkívül erősen hangsúlyozzuk a kötődés-organizmust². Minél erősebb a külső erőszak törekvése és minél gyengébbek a külső támaszok és kötelékek, annál bensőségebben és erőteljesebben kell felfelé kötődnünk.

¹Részlet P. J. Kentenich: Oktoberbrief 1948.

²kötődés-organizmus (Bindungsorganismus) – Kentenich atya azon fáradozott, hogy következetesen alkalmazott kötődés-pedagógiával gyógyítsa és érlelje a mai ember személyiségét. Az új pedagógia és lelkiesség kimunkálásával együtt haladt a kötődés-elmélet alapjainak és törvényszerűségeinek a felfedezése és leírása is. Azon törvényszerűségeket megértéséről és megragadásáról van itt szó, hogy hogyan jönnek létre és bontakoznak ki egy élő szervezetben (pl.: egy családban, közösségben, egyházban stb.) teherbíró, természetes és természetfeletti lelki kötődések. Kentenich atya e törvényszerűségeket egy megalapozott antropológia keretében ábrázolta és igazolta is. A „kötődés-organizmus” fogalma tehát olyasmí a számára, mint egy pedagógiai és lelki „összefoglaló gyűjtő-foglatat”.

Ez magától értetődő alaptörvény, mely minden időkre érvényes, de különösen fontos az általános eltömegesedés és rabszolgaság korában.

Ezért a központi (keresztény) gondolatokat és viselkedési formákat nem lehet eléggé forrón és bensőségesen hangsúlyozni. Nem elég a küldetésstudat, hanem „megszállottá” kell válni. Az eszményhez (a hitből való élet eszményéhez) való kötődésnek megragadottságként, megszállottságként kell megnyilvánulnia. Ennek híján egy éjszaka alatt összetörök mindkettő az ellenséges hatalmak rohamában. A kívülálló, akik egy más világból jönnek, nem fogják ezt megérteni. Fanatizmust emlegetnek ott, ahol letisztult lelkesedésről van szó; gőgös önimádatot és önmagunk fennhéjázó túlértékelését, ahol Istennek tetsző küldetésstudat működik; beteges miszticizmust, ahol a hit bensőséges lelke, mint a gyakorlati gondviselésbe vetett hit mesterien úrrá lesz az életen.

Olyan törvényszerűségről van szó, mellyel mindenkinek számolnia kell, aki a feladatát világosan látja és eltökélt annak megoldásában...

Hogyan sikerülhet azonban a nagy mű, ha előbb kicsiben nem valósítottuk meg? Minden már fennálló keresztény szervezet-

„Csak akkor lehet számítani a teljes szervezet gyógyulására, ha a kis sejtek – kezdve a családtól a nagyobb, vallási közösségekig – egészségesek...”

nek arra kell törekednie, hogy egy eszményi nemzet, egy eszményi ország, Isten országának képét mutassa. Minden más eszköz használata súlyos melléfogás lesz. A mai helyzetben a legkevésbé célravezető a szuggesztív ékesszólás és a tömegek befolyásolása. Csak akkor lehet számítani a teljes szervezet gyógyulására, ha a kis sejtek – kezdve a természetes családtól a nagyobb vallási közösségekig – egészségesek...”

Mit tegyünk tehát?

Építsük szilárdabbra, mélyebbre közösségeinket. Közös céljainkat merjük határozottan megfogalmazni és képviselni. Természetesen mindez nem mehet bőséges isteni segítség nélkül. Tegyük meg tehát, amit lehet, és amire képtelenek vagyunk, azt könyörögjük ki a szentélyben a Szűzanyától. Ő meg fogja szerezni számunkra a szükséges kegyelmeket és adományokat.

Otthon a kápolnáinkban

Egy nem schönstatti házaspár tollából

Meg szeretnénk köszönni a meghívást a schönstatti kápolna szentelésére. Megdöbbenett bennünket a találkozó kiváló szervezettsége, a résztvevők száma, de mindenek előtt az atmoszféra, amely Óbudaváron uralkodott. Talán még soha nem láttunk annyi fiatal családot gyerekekkel, akiket szeretet és nyugalom vett körül, annyira másként, mint amihez szokva vagyunk a szokásos „tömegmegmozdulások” alkalmából. Az összetartozás, az egymásra figyelés szép élménye nagy benyomást tett ránk, és hálásak vagyunk nektek, hogy közöttetek lehettünk. A szép kápolnát biztos, hogy nem utoljára láttuk, biztosan fogunk még ott imádkozni.

Óbudavár kis falu – nagy tettekkel!

Kevés embernek adatik meg az életében, hogy az Isteni Gondviselés által részt vehessen egy kápolna szentelésén. Az örömet fokozta az a jóleső érzés, amely a Magyar Schönstatti Családmozgalomhoz köt bennünket. Jó volt érezni a magasztos légkört, a kegyelem és a szeretet kiáradását. A magyarországi Schönstatti Leányszentély felszentelése óta úgy érezzük magunkat, mint akik a családok szerzetesrendjéhez tartozunk: hiszen már van kápolnánk, ahol a Szűzanyát megkérve együtt imádkozhatunk Szent Fiához, Jézus Krisztushoz egymásért, a családokért és a hazáért.

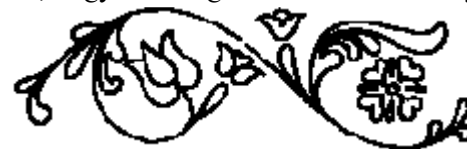
Érdekességek a kápolnaszentelésről

- ❖ 45 pap koncelebrált a szentmisén.
- ❖ 1400 ember regisztráltatta magát + 5 busznyi ember érkezett még.
- ❖ 7 autóbusz utasai: 2 Schönstattból, 2 Ausztriából, 2 Horvátországból, 1 Vizsolyból.
- ❖ Argentínából is jött egy atya!
- ❖ A szentelés óta már egy ausztrál házaspár is meglátogatta a szentélyt, akik az ott élő schönstattiakkal együtt követték szentélyünk építését!

Férjemet és engem a szentelési ünnepségen a körmenet érintett meg leginkább (amelyben a Mária képet vittük fel a „nagyházból” a kápolnába), elsősorban az a pillanat, amikor áthaladtunk a díszkapu alatt, és már jól láttuk a napfényben ragyogó kápolnát.

Maga a felkészülés, és a lebonyolítás folyamata is nagyon mozgalmas, nagyon izgalmas és nagyon tanulságos volt. A legnagyobb örömet a segítő lányok és családok munkája okozta. Tilmann atya már előre felhívta a figyelmünket, hogy számíthatunk a gonosz cselvetéseire, és volt is részünk benne. De jó volt, hogy a gondokat, a hiányosságokat, melyeket a saját tapasztalatlanságunk, figyelmetlenségünk és az előbb említett ellenség okozott, vidáman és – a körülményekhez képest – nyugodtan tudtuk fogadni. Csak egy példa: szombaton az ebédet háromnegyed 12-re hirdettük a segítőknél, hogy mire megérkeznek a vendégek, túl legyünk rajta. Tízkor telefonált az éttermes, hogy rossz alapanyag miatt az egész babgulyást ki kellett öntenie, és kicsit később tud szállítani. Ez a kicsit később délután egy óra lett. Akkor már javában érkeztek a vendégek, akik teljesen természetesen azt gondolták, ők is kapnak ebédet. Így aztán a 140 adag helyett 250-et osztottunk ki.

Végül szép volt, hogy vasárnap kora délutánra már nagyjából rend volt a kápolna és a nagy ház körül. Örülünk, hogy együtt ünnepelhettünk veletek, és annak is, hogy a mi régióinkban áll a szentély.

Ajándékkosár a Szűzanyának

SZeptember vége felé kedves levelet kaptunk az Óbudavári régió vezetőitől, melyben szívélyesen invitáltak minket egy zarándoklatra az óbudavári Schönstatti szentélyhez. Sőt! Nem csak egyszerűen hívtak, hanem még „házi feladatot” is adtak ezzel kapcsolatosan. Nevezetesen: készítsünk „ajándékkosarat”, melybe belerakjuk mindazt, amit az elmúlt időszakban megköszönünk a Szűzanyának, a nehézségeket, amelyek velünk történtek, és azt, amit fel tudunk ajánlani.

Nagyon megérintett ez a feladat. Megérintett és magával is ragadott. Csekélyke szabadidőmben, illetve nyugodtabb perceimben próbáltam összeszedni a Szűzanyának az ajándékaimat. Tudtam, akkor lenne igazán szép és értékes az adomány, ha a férjemmel együtt állítanánk össze a kosarat. Realista lévén felmértem, hogy most életünk egy olyan szakaszában járunk, melyben a szokottnál is kevesebb időt tudunk kettesben, nyugalomban tölteni. Ha ilyen alkalomra várok, nem lesz ajándékkosár sohasem. Tehát folytattam egyedül.

A zarándoklat vasárnapja úgy alakult, hogy nagyobb gyermekeink szívesebben játszottak a nagymamánál az unokatestvéreikkel, mint jöttek velünk Óbudavárra. Megértettük, így nem is erőltettük a dolgot. Sőt, legkisebb gyermekünket is „hozzácsaptuk” a gyereksereghez és kettesben(!!!) indultunk a zarándoklatra. Nem is emlékszem, mikor történt ilyen utoljára.

Gyönyörű napsütéses, meleg nap volt vasárnap. Az autóban, amíg Óbudavár felé haladtunk, felolvastam férjemnek, miket szánok az ajándékkosárba. Felvettem az ötletet, hogy legyen ez a közös kosarunk, s egészítse ki az ő ajándékaival. Nagy meglepetésemre és még nagyobb öröömre, kezembe nyomott egy papírlapot, hogy olvassam fel, mi van rajta. Egy levél volt az, s nem is rövid. Férjem írta a Jóistennek és a Szűzanyának. Legutóbbi gyónásakor penitenciaként kapta a „levélírást”, s ezt gondolta ajándékba adni. Mire a levél végére értem, örömben hullottak a könnyeim... Meghatódtam, mert férjem legbenső gondolatait ismerhettem meg és mert szinte ugyanazon dolgokat, történéseket köszönte

meg, amelyeket én. Éreztem, hogy összetartozunk, s megerősített abban, hogy ő a számomra teremtett pár. Felemelő volt.

A zarándoklatra talán tíz család jött el, meglepett, hogy ilyen kevés. De így könnyebb volt mindenkivel egy kicsit beszélgetni s együtt lenni.

Amikor beléptünk a szentélybe, eszembe jutott a régiós vezetőink által küldött levél első sora: „Van kápolnánk! Van hová hazamennünk.” Jó volt ezt valóban megtapasztalni. Az imádság, az elmélkedés és a gondolatok kicserélése nagyon nyugodt, igazi családi légkörben történt. Különösen szép élmény volt és kedves ajándék a Szűzanyától, hogy teljesen és zavartalanul elmélyedhettünk az imádságban, az elmélkedésben. Férjemmel együtt mentünk a korszóhoz és dobtuk bele az „ajándékkosarat”.

Megtisztult lélekkel, újra feltöltődve érkeztünk haza, ahol rögvest meghallgathattuk csillogó szemű gyermekeink élménybeszámolóját a vasárnap délutánról. Úgy gondolom, ők is ajándékként értékelték az unokatestvéreikkel töltött időt. Égi Édesanyánk pontosan tudja, kinek mire van szüksége.

Üdvözlégy, Háromszor Csodálatos Anyánk!

Szűzanya csak egy van!

Ha csak tehetjük, minden évben (egyszer vagy többször is) elzarándokoltunk Medjugorjéba a Szűzanyához. Szinte tapintható, érezhető ott a jelenléte, erőt merítettünk a következő találkozásig.

Egyik alkalommal ugyanazzal a zarándokcsoporttal utazott egy schönstatti házaspár is, ők akkor jártak ott először. Nem beszélgettünk sokat, mert a nagy tömegben ritkán futottunk össze, és mindannyian szertartásokon vettünk részt. A vége felé adódott alkalom egy kicsit hosszabb együttlétre. Érdeklődtünk, hogy érzik magukat, milyen hatással van rájuk az itteni „légkör”. Őket is mélyen megérintette az itt érzékelhető kegyelmi áramlat. Valami ilyesmit mondtak nekünk akkor: Milyen szép, hogy itt is

találkozhatunk Égi Édesanyánkkal. Csak egy Szűzanya van, Ő ugyanaz Medjugorjében, mint Schönstattban. Megerősített minket, hogy Őt éppúgy megtaláljuk a szentélyünkben mindennap, mint itt. Oszlja a kegyelmeit otthon a családjában is, ha készek vagyunk együttműködni vele. Az itteni légkörért sokan „dolgoznak”, imádkoznak, böjtölnek, otthon mi magunknak kell ezt elvégeznünk.

Ezek a gondolatok rádöbentettek minket is, hogy nem elég áldozatot hozni azért, hogy ide rendszeresen elzarándokoljunk, még inkább szükséges áldozatokat hozni azért, hogy otthonunkban is megteremtsük ezt a kegyelmi légkört.

Felismertük azt is, hogy egy bizonyos mértékig beleestünk abba a csapdába, amelyet élményvallásosságnak neveznek. Tagadhatatlan, hogy Medjugorjében nagy élményeket élhet át az ember. Vannak időszakok, amikor erre nagy szükségünk van, hogy felrázzon minket, új utakra, új megtérésre vezessen Isten. De ez kevés. Meg kell tanulnunk a mindennapok apró jeleiben felfedezni „Isten ujját” – ahogy Kentenich atya mondta. A dolgok, események, személyek mind Isten „prófétái”, amelyek által Mennyei Atyánk üzeni szeretne nekünk. Fülünket ki kell hegyeznünk ezekre a „finom” jelekre, hogy észrevehessük és kövessük Atyánk hívását.

Ez a schönstatti házaspár Isten ujjá volt életünkben. Segítettek megérezni, hogy a medjugorjei Szűzanya a schönstattihoz vezet vissza minket. Nincs köztük harag vagy féltékenykedés, melyik az „igazibb”, hiszen ők egyek. Azóta újra járunk schönstatti csoportunkba, onnan is erőt merítünk, és még többet dolgozunk azért, hogy otthonunkban is jelen legyen a Szűzanya. Ha erőnk fogytán van, néha útra kerekedünk: megyünk Óbudavárra vagy Medjugorjéba, onnan pedig vissza a háziszentélyünkbe.

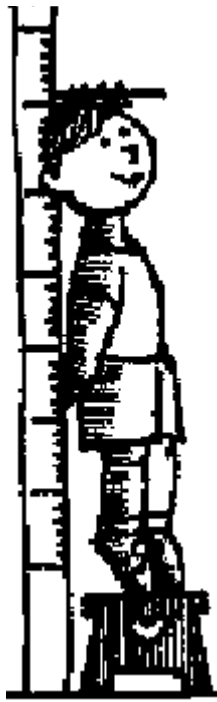

Élő háziszentély

Nekünk még nincs „hivatalos” háziszentélyünk. Évek óta azt mondogatjuk: majd amikor felépül végre a saját házunk, akkor ott lesz „saját háza” a Szűzanyának is. Aztán egyszercsak az fogalmazódott meg bennünk, hogy ugyan valóban nincs még saját házunk, de van saját otthonunk! Noha tudjuk, hogy átmeneti állapot, mégis a mi otthonunk, melyet nem hagyunk el majd a költözéssel, csak áttelepítjük egy másik házba, ahonnan már (remélhetőleg) nem kell tovább vándorolnunk. Ezért meghívtuk a Szűzanyát hozzánk, hogy lakjon nálunk, bár nincs kifejezett háziszentélyünk számára... És valóban, igazán hatékonyan éreztük a jelenlétét. Ő meg csak mosolyog rajtunk, tudatlan gyermekeink: „Hiszen én már régóta itt lakom, örülök, hogy végre észrevettetek!...”

Tavaly ellátogatott hozzánk Tilmann atya. Nagy hatással volt ránk közvetlen személyisége, kisugárzása, intuitív lelkülete, bölcsessége és humora is. A beszélgetés végén megkérdezte, hol a háziszentélyünk. Kicsit zavarban mondtuk neki, hogy nincs felszentelt háziszentélyünk... Erre ő elkezdte mutogatni a nappaliban álló cipősszekrényen elhelyezett képeket, tárgyakat, virágot, szobrokat: ez mi? És ez mi? És ez mi?... Ezt kislányunk rajzolta tavaly, azt ovis hittanon készítették a gyerekek. Ezt férjem készítette húsz évvel ezelőtt. Ez friss virág a gyerekektől. Ezt a követ Schönstattból hoztam 13 éve, ez az első gyermekünk első cipője... Ezt a schönstatti Mária képet a bérmlásomra kaptam bérmaanyámtól a gyertyatartóval együtt. Az a kis szobor Szent Terézt ábrázolja, aki férjem meghalt nagymamájának a védőszentje... stb. Tilmann atya mosolygott, végül már mi is nevtünk, hogy mi minden van ott kirakva... Végül azt mondta: látják, kérem, ez a háziszentély. Majd letérdelt, és azt mondta, hogy itt imádkozik, mert itt jelen van a házasság szentsége. Mi is le akartunk térdelni, de ő felállított minket, mondván, mi vagyunk azok, akik között létre jött a házasság szentsége, ő pedig az, aki e szentség előtt imádkozik. Soha nem tapasztalt érzésekkel álltunk ott, miközben Tilmann atya térdelve imádkozott. Valóban Isten küldötte volt nálunk, aki elhozta az örömhírt: van háziszentélyünk!

Gyereknövelde

Az utóbbi időben izlelgetjük, hogy a bűnbánatnak milyen felszabadító ereje van a gyerekeink számára is. Egyszer megpróbáltuk, és azóta gyakran kérjük, hogy az esti imánál mondjunk el valamit, amit aznap rosszul tettünk. Hangsúlyozzuk nekik, nincs olyan ember, még a felnőttek sem (ez nagyon tetszik nekik), sőt még a szentek sem, aki egy napot úgy tölt el, hogy semmi rosszat nem tesz. Ekkor apa és anya is elmond egy hibát, amit aznap csinált (tudnánk mondani többet is). Ilyenkor nem bírálunk, nem ítélünk, nem oktatjuk ki egymást. Megállapítjuk, hogy bizony ilyenek vagyunk, de a

Jóisten így is szeret bennünket. Persze nem ez az utolsó gondolatunk, mert törekszünk arra, hogy mi is viszonzzuk szeretetét. Legtöbbször keresünk egy kis feladatot a következő napra – a magunk számára is –, hogy jóvátegyük, amit „elrontottunk”. Valami olyat, ami kapcsolatban áll az elkövetett hibával: pl. kedveskedni annak, akivel összeszólalkoztunk, duzzogás nélkül elvégezni az elhalogatott munkát, zsebpénzből megvenni az elhagyott vagy megrongált holmit, a gyerek kimossa azt a nadrágot, amiben térden mászott fűben, sárban (tízéves nagylány léte!!!).

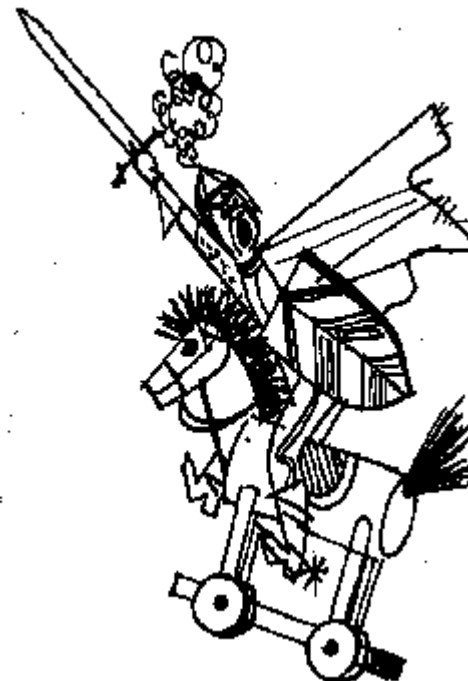

Nem tudom, hogy hozzá kell-e tennem, de szeretném, ha senki nem értené félre, ez nem kollektív gyónás. Nem mondunk el mindent, nem terheljük a gyereket azzal, ami nem neki való. Arról beszélünk, amit valószínűleg ők is látnak rajtunk vagy amivel

ők is küszködnek. Mint ahogy az imán sem kötelező részt venni, így ez sem kötelező, mégsem fordult elő eddig egyszer sem, hogy kivonták volna magukat.

Egyik kislányunk, aki mindig tökéletesnek akart látszani, néhány alkalom után felszabadult a görcsös teljesítménykényszer alól. Érdekes, hogy egyik gyerek sem élt vissza soha azzal, amit ilyenkor meséltünk egymásnak, soha nem gúnyolódtak az itt hallottakkal.

Mivel mi, szülők sem ülünk fel a magas lóra, így talán elkerülhetjük – ki tudja? –, hogy serdülőkorban, amikor hibáinkat árgus szemmel kutatják, túl nagyot essünk onnan. Tapasztaljuk, hogy a tekintélyünk nem csorbul azáltal, hogy merünk „emberinek” látszani, sőt! A gyerekek is átélik, hogy a vétkeket nem elkendőzni kell, hanem ha lehet, jóvátenni. Ez segít, hogy növekedjünk, segít, hogy erősödjünk, segít, hogy megnyíljunk egymás számára.

Egyik fiúkkal nagy problémák támadtak otthon. Beszélgettünk vele és önvizsgálatra bízattuk. Azt kértem tőle, hogy írja le gyengeségeit, erősségeit. Öt-hat rossz tulajdonságát írta le, erősséget nem talált magában. Leültünk, beszélgettünk. Segítettem neki összeírni tizenöt erősségét. Kérdeztem tőle: Milyennek értékeled magad? Közepesnek – felelte. Légy reális – mondtam neki –, a tényeket nézd, ne a nagy dumát. Mi az arány? Öt a tizenöttel szemben. Hát ez nem stimmel, hiszen több az erősséged...

Cserszegi Sasok

Csoportunk schönstatti módra alakult: egy-két évig érlelődött a vágy néhányunkban a családcsoporthoz. Beszélgettünk, ha összefutottunk, hogy „de jó lenne”, míg végül 2002. őszén sor került az első összejövetelre. Vezető házaspárunk tapasztalt és nagyra becsült „ős-schönstatti”, ők és még három család alkotta a csoportot.

Már az első találkozás nagyon jó és fesztelen hangulatban telt. Mindenki nyitott volt, készen arra, hogy őszintén megossza gondolatait a többiekkel. Számomra öröm látni, hogy nemcsak az egyes embereknek, hanem a házaspároknak is külön „egyéniségük” van. Sok mindenben különböző a felfogásunk vagy az élet kihívásaira adott reakciónk (leszámítva a schönstatti lelkiséget), de egy nagyon fontos dologban kiválóan egymásra találunk: ez pedig a vidámság. Az összejövetelek második felében, amikor véget ér a lelki olvasmány „feldolgozása”, sokat nevetünk. Úgy gondolom, ez még inkább segíti a feltöltődést a hétköznapi esetleges szürkeségében.

Vidámságunk és összetartozásunk eredményeként „csapatnevet” is választottunk magunknak: miután a csoport nagyobbik fele Cserszegtomajon lakik vagy fog lakni a közeljövőben, így lettünk Cserszegi Sasok.

Tavaly csatlakozott hozzánk még egy kedves család, akik a csoport alakulásakor úgy érezték, még nem jött el az idő számukra. Ők is régi schönstatti család, de a határainkon kívüli schönstatti mozgalmak egyikeiben érezték inkább otthonosan magukat élethelyzetükből fakadóan, s mert egyikük nem magyar. Nagy örömünkre szolgált, hogy a nyelvi nehézségek okozta többletmunkát felvállalva eljöttek közénk. A szövegek, illetve a beszélgetések fordítása eleinte nagyon fárasztó volt számukra, de mára sokkal könnyebben megy. Az ő jelenlétük segíti a csoport rákészülését az egyes találkozókra. Megegyezünk abban, melyik lelki olvasmány kerül majd sorra legközelebb. Ezt igyekszik otthon mindenki elolvasni. Nekik pedig még fordítani is kell, de így a nem magyar anyanyelvű barátunk is jól tudja követni az elhangzottakat, és hozzá tudja fűzni az ő gondolatait. Számomra ez is bizonyíték arra, hogy nincs akadály, amely nem győzhető le, ha a Szűzanyához fordulunk.

Őszidő

A Szűzanya mindig segít

Akövetkező történetet nyolcvanhat éves Nagymamám mesélte: A második világháborúban az orosz katonák berontottak az otthonunkba és magabiztos kiabálással fejezték ki, hogy elviszik magukkal a ház asszonyát. Nagymamám fiatal, szép feleség volt. Épp a legkisebb gyermekével a kezében ült az asztalnál. A nagypapám oltalmazón mögé állt, ám ennél többet nem tehettek, mert a katonák többen voltak. Nagyszüleim nem beszéltek oroszul, a katonák valószínűleg nem tudtak magyarul, így még annak esélye sem látszott, hogy esetleg lehet hatni rájuk szép szóval... A pillanatnyi csendben a galériáról egyszer csak megszólalt a négyéves kislányuk: „Szűzanyám, segíts!”. Az orosz katonák arcára kiült a döbbenet. Mit értettek, mi történt bennük, nem tudjuk; tisztelettudóan elköszöntek és elhagyták a házat.

Nagymamám hatvan év távlatából is csodaként éli meg ezt a történetet, és arra buzdítja unokáit, hogy mesélgék el mind többeknek. Erről a történetről megint csak az jut eszembe, hogy a Szűzanya milyen jó!!! Mennyire szereti a gyermekeit! Egy kisgyermek által érkezett akkor abba a veszélyes helyzetbe, és megmentette a nagyszüleimet a testi-lelki kintól, de megmentette az orosz katonákat is egy bűntől! (... Lehet, hogy a 86 éves, egykori orosz katona is csodaként emlékezik vissza arra, hogy Szűz Mária akkor és ott nem engedte, hogy bűnt kövessen el? ...) Köszönjük Neked, Háromszor Csodálatos Anya!

Fogyókúráim története

Nem elég, ha csak hébe-hóba tesznek valamit az egészségükért, szükség van a rendszeres testmozgásra. Gondoskodjanak az egészséges életmódról, a tápláló, egészséges ételekről, teremtsék meg a nyugodt étkezés feltételeit, és akkor kevesebbet kell orvoshoz járniuk. Ezek a törekvések legyenek benne a napirendben! Mivel sajátos körülményekről és egyéni

életvitelről van szó, nehéz konkrét tanácsot adni. Ismerjék meg életritmusukat, hogy időben észleljék, mielőtt erőik végéhez érnek! (P. Kentenich József: Személyes eszmény, különleges jófelmélt, lelkinapirend; 51-52. o. alapján, Családakadémia, 2005)

Egészségünk csak testi-lelki egyensúly által érhető el. Testünkre és lelkünkre egyaránt oda kell figyelni. Lelki eredetű bajaink következményeként sokszor testi bajok jelentkeznek. Ugyanakkor elhanyagolt, gondozatlan testben nehéz mély lelkiéletet élni. Környezetemben azt vettem észre, hogy sokszor csupán a mindennapok túlélése a cél. Hogyan is lehet jókedvűen, vidáman és tetterősen, önmagunkat másokért odaadva a mindennapokat megélni?

A hosszú évek alatt, amelyeket itthon töltöttem, lassan elkezdtek szaporodni a kilóim. Egyre kövérebb lettem, de mivel ez lassú folyamat volt, nekem nem tűnt fel. Mire észrevettem, már kétszer annyi volt a súlyom, mint leánykoromban. Egyre nehezebben tudtam a napi teendőimet ellátni, már ötpernyi munka is elfárasztott, nagyon sokszor le kellett ülnöm pihenni. A gyaloglást is egyre nehezebben bírtam, legszívesebben állandóan csak aludtam volna. Ráébredtem: ÍGY NEM MEHET TOVÁBB.

Felmerült a kérdés: Mit tegyek?

Ráébredtem: Fogynom kell!

Elkezdtem kutatni, melyik módszer a leghatékonyabb, melyik a legjobb. Újságokat vásároltam, könyveket vettem és az interneten olvastam hetekig, hogy megtaláljam a számomra leginkább megfelelő módszert. Szervenem lehetőleg nem akartam, csak az eredményre vágytam.

Pár éve Medugorjében voltunk zárandoklaton. Ott hallottuk, hogy a Cönakulumban élő drogosok 24 órára a Szűzanyának fogadalmat tesznek, hogy nem nyúlnak kábítószerhez. Ezt mindennap megteszik, de mindig csak 24 órára, hiszen ez belátható, viszonylag rövid idő. Egy nap nem olyan hosszú, hogy ne bírják ki. Arra gondoltam, miért ne segíthetne nekem is ez a fogadalom. A Szűzanya örömmel segít, ha kérjük, hiszen túlsúlyom akadályozott a családom körüli feladatok ellátásában. Egy időben naponta volt alkalmam járni szentmisére, ahol a szentáldozásnál kértem Jézus segítségét. Minden alkalommal fogadalmat tettem 24 órára, azaz a következő miséig, hogy az aznapra eltervezett diétát és testmozgást elvégzem. Egész könnyűnek bizonyult, magam is meglepődtem rajta.

Először a léböjtkúrát próbáltam ki, és KIBÍRTAM. Ez azért is érdekes volt, mert először csak 3-5 napra terveztem, de az öt napot is könnyen végig böjtöltem. Már előre felajánlottam a kegyelmi tőkébe a szenvedéseket, de nagy áldozatot nem várt tőlem a Jóisten. Sok teát ittam, gyümölcssteákat főleg. Naponta 2 kg gyümölcsöt préseltem ki, és ezen felül még 2-3 liter folyadékot ittam.

Az eredmény várakozáson felüli volt. Közben elkezdtem tornázni is minden nap, ami egyre jobban esett. Eleinte csak könnyebb feladatokat tudtam elvégezni, aztán már az ugrálás is ment, és egy komolyabb, 11 kilométeres gyalogtúrúra is képes lettem.

Azóta több léböjtöt is tartottam, volt, hogy 9 naposra sikerült komolyabb erőfeszítés nélkül. Sokat segít és a lelkemnek is jót tesz, hogy fel lehet ajánlani valami nemes célra is, hisz Jézus is rendszeresen böjtölt.

Legközelebb mesélek több fogyókúramódszer kipróbálásának pozitív-negatív tapasztalatairól; a „bukásokról”, és arról, hogyan tudtam másoknak is segíteni, volt aki 35 kg-ot(!) fogyott...

Nincs boruk!

Kérjük a Szűzanya közbenjárását:

- ❖ hogy mozgalmunk egységben tovább növekedjék és erősödjék,
- ❖ hogy központunk felépüljön,
- ❖ Csányi Ágiért és családjáért,
- ❖ nehézségekkel küzdő családjainkért,
- ❖ ifjúságunkért, óvja őket az Úr minden rossztól és adja meg nekik az élő hit kegyelmét,
- ❖ súlyosan beteg schönstatti nagypapáért,
- ❖ Nyitrai Péterért és családjáért,
- ❖ az előadó házaspárokért,
- ❖ hogy a nyáron vagy régebben „földbe hullott magok” az év folyamán megerősödjenek és termést hozzanak (a lelkünkben, a családjainkban),
- ❖ a fiú- és a lánymozgalmunk elindulásáért és megerősödéséért,
- ❖ hazánkért és minden magyarért.

Már van boruk!

Köszönjük a Szűzanyának:

- ❖ új jelmondatunkat (Igen, Veled),
- ❖ Kentenich atyát,
- ❖ a mozgalmunkért dolgozókat,
- ❖ hogy lesz az idén is női lelkinap,
- ❖ családjainkat,
- ❖ minden emberi jószándékot és tetteikben megnyilvánuló szeretetet.

ÓRIÁSI apróságok

(gyerekszáj)

Hamarosan családi házba fogunk költözni. Lányunk már erről álmodott: Apa és anya viszik a bútorokat és közben énekelnek: „Áldásoddal megyünk, megyünk innen el...”

Bori 4 évesen: – Milyen jó, hogy két nagymamánk született!

Esti imánál kötött szöveg: Imádkozzunk papi és szerzetesi hivatásokért! Mire Józsi:

– Benne volt a papi az imában!

Várandósság és szoptatás:

– Én lettem első a szülésben! (az elsőszülött, aki mindig mindenben első akar lenni)

– Az egyik ciciben innivaló, a másikban ennivaló van.

– Azért szopizik a Terka, mert még kicsi, nem tudja megfogni a bögrét, kiborítaná a tejet.

A „terhesség” különböző szavairól beszélgetünk:

– Én is várandós voltam!

– ???

– Mert én is vártam, hogy a Terka megszülessen!

Józsi nyári trikója: hosszújjatlan.

Vacsora közben Misi rosszkodik. Apja megelégedi és a nyomaték kedvéért fölemeli a mutatóját, úgy fegyelmezi Misit. Misi reakciója:

– Mi van apa, fáj az ujjad, hogy úgy rázod?

Az esti ima nem mindig felhőtlen a kicsik fegyelmezetlensége miatt. Egyik este az imánál betoppan Eszti, egy barátunk. Gyermekünk szépen, fegyelmezetten imádkoznak. Amikor Esztire kerül a sor a végén, hálát ad, hogy nekünk milyen aranyos gyerekeket adott a Jóisten. Misi – miután elment Eszti – kuncogva megy oda apjához:

– Apa! Az Eszti nem is tudja, hogy mi milyen rossz gyerekek vagyunk!

Hétfő reggel emlékmisére megyünk 7 órára. Borit kérdelem, eljön-e a csendes misére? Mire Bori visszakérdez:

– Azért csendes mise, mert olyankor még mindenki alszik?

Misi felvételi beszélgetésre készül az iskolába. Megtudjuk, hogy az anya lánykori nevét is kérdezik. Este Misi nagy hévvel:

– Képzeld Dani, olyan nehezet is fognak kérdezni, hogy mi volt az anyukám neve lánykoromban

Mese hatása gyermekeinkre:

Gellért sokszor idézget a Lázár Ervin mesékből. Ebédnél egyszer csak megállapítja:

– Apakonda, Anyacsorda.

Ebéd előtt Geri kiosztja a „szerepeket”: Apa lesz a Ló Szerafin, anya pedig a Kisfejú Nagyfejú Zor-donbordom!

Egyik esti odabújánál kérdeztem a nyolcéves(!) fiunkat:

– Miért nem hallod meg, amit én mondok neked?

– Azért anyu, mert én már kamasz vagyok!

Csenge és Bendegúz áhítatos lelkületben pakolgatta a tiszta edényeket a helyére. Csenge már „nagy” 6 éves, ő rakta a törékenyeket. Bendegúz még „kicsi” 4,5 éves, ő adogatta a többit. Egyszer csak egy üveg poharat nyújtott, mire Csenge így szól: – Felséges királyom! Kezedbe nem ajánlom! Ez nagyon vékony üveg pohár!

Kedves Családok!

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek az első magyar leányszentély megépítését. Köszönjük az egész magyarországi mozgalom nevében az áldozatvállalásokat, akár anyagi áldozatról van szó, akár egy-egy betegséggel járó szenvedés felajánlásáról vagy a helyszínen végzett fizikai munkáról!

Megépült a kápolna, van hova „hazamennünk”... Isten hív és vár bennünket a Szűzanyával!

Az Óbudavári Régió abban a különleges helyzetben van, hogy közel van a Szentély mindannyiunkhoz. Éppen ezért több felelősséggel is tartozunk: kérjük a házaspárokat, gondolják át, beszéljék meg, hogyan tudnák hordozni a Szentélyt! Szép lenne, ha minél gyakrabban juthatna el egy-egy család vagy családcsoport a Leányszentélybe imádkozni – hálát adni, kérni!

Lelkünkben is hordozhatjuk a Szentélyt: minden hónap 18-án este 6 órakor közös imával kapcsolódunk össze: lesznek, akik a Szentélyben imádkoznak, lesznek, akik az otthonukban, családi körben és lesznek, akik valamely családnál összegyűlve.

Ezek a találkozások egy tized rózsafüzérrel kezdődnek, majd énekelünk, megújítjuk a szeretetszövetségünket a Szűzanyával, utána valaki, aki előre felkészült, Kentenich atyáról beszél, végül ismét énekelünk.

„Íme, mily gyönyörűséges a testvérek egysége!”

A Szentélyért érzett hálánkat, örömünket és felelősségünket kifejezhetjük minden hónap harmadik szombatján – az úgynevezett „munkaszombatokon” is: elkezdődött a Központ építése, ezt szeretnénk folytatni, és összefogással körülbelül 2 év alatt befejezni. „Gondoskodjunk arról, hogy a Szűzanyának legyen mit kiegészíteni!...”

„A Szűzanya olyan mértékben, amilyen mértékben bízunk, segíteni fog abban, hogy a szükséges anyagiakat előteremtsük. Kentenich atya

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk! Szeretettel: Vértesaljai János és Vali, Gyuk Balázs és Kati.

A Központépítés tervei

A Gazdasági Munkacsoport október 14-én jött össze, közvetlenül a zsinat előtt. A megbeszélés a 2005. év áttekintése után a 2006. év (fejlesztési) céljairól szólt.

Tehát a 2006-ban megvalósításra váró feladatok:

1. A Központ (két épület lesz) előadó épületének 70-80%-os készültségű építése. Teljes költsége: 33,25 m Ft.

2. A kápolna mögött a lejtős terepadottságok kihasználásával raktár + WC építése, de ezeket a funkciókat egy – helyben is megtalálható kövekből épített – félköríves fal mögé elrejtjük. Költsége: 1,5-2 m Ft.

3. A Központhoz szükséges vízközművek megépítése: 2,5 m Ft.

4. MHC ház középső részének befejezése: 6,0 m Ft. (A 2006. évi családnapok kezdésére ez plusz 4 szobát jelent.)

2006-2007-es elképzelések:

5. Területrendezés, utépítés, kertépítés: 6,5 m Ft.

6. A Központ ebédlő/gyermefoglalkoztató épületének elkezdése (50,1 m Ft) és az előadó épület befejezése.

7. Tilmann atya gondolata alapján a családok útjának megépítése – 15 állomásban az erdei szentély érintésével. Ez 15x40 e Ft azaz 600 e Ft lesz. (Az állomások a családi élet stációit jelenítik meg. Következő számunkban ismertetjük a részleteket. A szerk.)

Köszönjük, hogy sokféle kiadástok között nem feledkeztetek meg a Központ építésének támogatásáról sem!

Aki nem tud rendszeres hozzájárulást vállalni, erejéhez mérten bármikor támogathatja anyagilag az épülő Központot ugyanezen a számlaszámon. Ne feledkezzünk meg a legfontosabbról: szüntelen imáinkkal kutassuk Isten akaratát és támogassuk annak megvalósulását!

A kevés is számít! Fontos, hogy csak annyit adjon minden család, amennyit jó szívvel tud adni! Ha együtt építkezünk, Mária közösségének nagyszerű megtapasztalása lesz a kisebb-nagyobb közös áldozatokból.

Köszönettel: Schönstatt Szentélyt Alapítvány
73200031-11252201

Kentenich atya a központ építéséről

Kentenich atya az alábbi beszédet egy Szűzanya-kép megáldása alkalmával mondta, ahová a családok szentélyt és egy házat terveztek felépíteni. Úgy érezzük, mintha szavai a mi helyzetünkben pontosan nekünk szólnának. (A dőlt betűs részek Tőle valók, az álló betűvel szedett sorok Gertrúd-Mária nővér kiegészítései. A szerk.)

Azt gondoljuk, hogy a saját feszültségeinket, nehézségünket nem oldjuk meg saját erőnkől, hanem ezek megoldását a kedves Szűzanyától, mint a Háromszor Csodálatos Győztes Asszonytól várjuk el.

Mi fölött győzzön? Az egyéni nehézségek fölött, azok fölött a nehézségek fölött, amelyeket mint apa és anya élünk meg, a társunkkal való nehézségek fölött, de minden feszültség fölött is, amelyeket a mindennapi életünkben kell kiállnunk. Mindazt, amibe ez nekünk került, felhasználjuk mint építőanyagot. Hiszen önök építők akarnak lenni.

A Szűzanya felvállalta, hogy a szentélyért köszönetképpen egy családi otthont, egy képzőközpontot és üdülőhelyet akar nekünk létrehozni.

Minden, amit tenni akarunk, az áldozatok, amelyeket hozunk, arra emlékezteti önöket, újólag, jelképesen, hogy ne akarjanak megelégedni azzal, hogy általában a Jóisten akaratát teljesítik, hanem mint család föl akarnak kapaszkodni a teljes odaadás csúcsára, ami az inscriptiot jelenti. Ez az építőmunka, a szentély építményének szellemi létrehozása, közvetett módon a képzőotthon létrehozását is jelenti.

A Szűzanya olyan mértékben, amilyen mértékben bízunk, segíteni fog abban, hogy a szükséges anyagiakat előteremtsük. Mindent meg fog tenni, hogy minél hamarabb a házakat felépülni lássuk. Biztosak lehetünk abban, ha önök kiemelkedő módon bíznak, nem fog sokáig tartani mindez, valóság-gá lesz.

*Vegyétek komolyan egyszer ezt a gondolatot: egy rendkívüli kegyelmi áramlat, mint győzelmi folyam áramlik át a családon! Hagyjuk, hogy ez vigyen bennünket! **A győzelem áramlata mindig válasz a rendkívül hősiesség bizalom áramlatára. A hősiesség bizalom áramlata megelőzi a győzelem áramlatát. (Kentenich atya)***

Családnapok és szállás Óbudaváron

Időpontok

Jelmondat-kibontó:	3. 07.16-22. többszöri résztvevők
2005. 12.26-31.	4. 07.23-29. apostolképző
Családnapok 2006.	5. 07.30-08.05. többszöri rv.
1. 04.08-14. jelentkezőktől függ	6. 08.06-12. többszöri résztvevők
sz1. 06.18-24. 1. szövetségi évf.	7. 08.13-19. először résztvevők
sz2. 06. 25-07.1. 3. szövetségi évf.	8. 08.20-26. többszöri résztvevők
sz3. 07.02-08. 2. szövetségi évf.	9. 08.27-09.02. először résztvevők
2. 07.09-15. többszöri résztvevők	

Árak

Családnapok:		Óbudavári tartózkodás:	
házaspár:	42000 Ft	felnőtt szállás	1600 Ft/fő/éj
gyerek 14 év felett:	15000 Ft	gyermek szállás	800 Ft/fő/éj
gyerek 10-14 évesig	13000 Ft	teljes ellátás felnőtt	1600 Ft/fő/nap
gyerek 6-10 évesig	11000 Ft	gyermek	1200 Ft/fő/nap
gyerek 2-6 évesig	8000 Ft	félpanzió felnőtt	1200 Ft/fő/nap
gyerek 0-2 évesig	2500 Ft	gyermek	900 Ft/fő/nap
A negyedik gyermektől nem kell fizetni.		reggeli felnőtt	400 Ft/fő/nap
		gyermek	300 Ft/fő/nap

Jelentkezni lehet: Mészáros Zsuzsinál: 87/479-026, iroda@schoenstatt.hu

Minden egyes család által befizetett részvételi díjból 2000 Ft-ot egy szolidaritási alapba teszünk, amelyből a rászoruló résztvevőknek tudunk kedvezményt adni. További kedvezményekről személyes beszélgetéskor tudunk egyénre szabott felvilágosítást adni. Anyagi nehézségek nem akadályozhatják meg a részvételt a családnapokon! Kérjük, forduljatok bizalommal Mészáros Zsuzsihoz!

A szövetségi heteken kívül Tilmann atya 5 hetet szándékozik tartani, amikor ő ad elő.

A szabad hétvégéken szívesen látunk vendégeket. Ekkor az árak alacsonyabbak, mert nem tartalmazzák az előadások, a gyerekfoglalkoztatás és a programszervezés díját.

Szeretnénk, ha a kápolna minden hétvégén „nyitva” lenne az odazarándoklók számára. Azok a családok, fiatalok, akik szívesen vállalnának egy-egy hétfégi „ügyeletet” a kápolna nyitva tartására, az MHC ház szolgálati lakásában tölthetnék el a választott hétvégét. Az „ügyeletesek” számára is értékes együttlét lehet ez a szolgálat! A szállásért nem kell fizetni. Az étkezés lehet önellátó, lehet rendelni. A szabad hétvégékről érdeklődjetek Mészáros Zsuzsinál (elérhetőség: előző oldalon)!

Kérünk Benneteket, jelezzétek, hogy kinek küldhetjük elektronikus úton a körleveleket!!! Sok időt és költséget takaríthatnánk meg.

Folyamatban van a honlap frissítése, nézegessétek, olvassátok, írjatok javaslatokat, mivel lehetne még kiegészíteni!

Szeretnénk egy „fórumot” a honlapon, ahova felkerülhetne, hogy kinek mire van szüksége, és az is, hogy mit tud adni, segíteni másoknak – kezdve a lelki segítségtől, tanácsadástól (pl. óvoda-, iskolaválasztással kapcsolatban) egészen az egyszerű hétköznapi dolgokig (pl. szívesen vigyáznék porontyokra, amíg az anyuka ügyeket intéz; vagy építkezünk, 4 nap múlva téglahordás, kérek szépen „markosokat”...).

A fiútáborok időpontjai 2006-ban:

Állótáborok: Valószínű Ugodon.

Öregek 7-9. osztályosok június 24-július 1.

Ifjak 5-7. osztályosok július 2-8.

Csikók 3-5. osztályosok július 9-15.

Medvebocok 1-3. osztályosok július 16-22.

Vándortábor: Erdély, Retyezát augusztus 5-13.

A lánytáborok időpontjait egyenlőre nem tudjuk megmondani!

2005. október 14-16-ig tartó zsinatunkon megszületett a jövő munká-
évre vonatkozó jelmondatunk: **IGEN, VELED.**

A budapesti régió zsinata 2005-ben

A budapesti régió október 1-én tartotta helyi zsinatát Budaörsön. Mit takar ez a szó: *zsinat*? A Magyar Értelmező Kéziszótár (Akadémiai Kiadó, Budapest, 2001) szerint:

zsinat fn 1. Vall vezető papi személyeknek fontos egyházi ügyekben döntő gyűlése. 2. nép Lárma, zshivaj. [lat<gör]

Melyik meghatározás illik jobban a budaörsi találkozóra? Vezető papi személyek nem voltak jelen, fontos egyházi ügyekben nem hoztunk döntéseket, s a gyermekvigyázóknak köszönhetően (akik elévülhetetlen érdemeket szereztek) a lárma és a zshivaj is inkább a játszótérre korlátozódott. Persze mi inkább a – schönstattot aligha ismerő – lexikonszerkesztő első definícióját érezzük a megbeszélésünkre illőnek. Célunk az volt, hogy előkészítsük az országos zsinatot, hogy a régiókból érkező küldöttek valóban a mi véleményünket tolmácsolhassák, ne pedig azt, amit a véleményünknek gondolnak. Meggyőződésünk, hogy a találkozó ebben (is) igen sikeres volt: az élet sűrűjében éreztük magunkat, méltósága, súlya volt minden elhangzott szónak. Hogy István és Cili valóban minket fog képviselni, azt nemcsak onnan tudtuk, hogy sűrűn telejegyzetelték füzeteket; a megbeszélést olyan módon vezették, ami a miniszter szó eredeti értelmét juttatta eszünkbe: a vezetettek szolgálatát. Időbe és fáradságba került ennek a találkozóknak a megszervezése, minden résztvevőtől áldozatot kívánt, de ettől érezhetjük a zsinati döntéseket a magunkénak: az éves jelmondattól kezdve az óbudavári építkezéseken át a schönstatti közösség életének bármely részletéig bezáróan.

Az ilyen előkészítő találkozóknak köszönhetjük, hogy a zsinaton nem csupán a résztvevők véleménye hangzik el, hanem mindannyiunké, akik valamilyen formában részt veszünk Schönstatt életében. Állítólag minden ember három kézfogásra van az amerikai elnöktől: mindenki ismer valakit, akinek az ismerősei körében akad, aki már kezét fogott az amerikai elnökkel. Ennek az állításnak a valóságtartalmát nem tudjuk ellenőrizni, de az biztos, hogy Schönstattban ennél egyszerűbb a dolog: közvetlen módon,

kevés áttétellel (és főleg jóval kevesebb hivatalos gesztussal) veszünk részt mindnyájan a döntésekben.

Villantsunk most fel két témát a Budaörsön elhangzottakból, abból, ami családjainkat mostanában leginkább foglalkoztatja.

Az első ilyen dolog a válás. Szerencsére nem a közösség tagjai akarnak elválni, hanem inkább a környezetünkben tapasztaljuk a házasságok krízisét. Szinte mindnyájan szembesültünk azzal a nehézséggel, hogy nehéz bármit is mondani egy válást fontolgató házaspárnak, de azt is tudjuk, ha mi nem biztatjuk őket a helyzet rendezésére, akkor szinte biztosak lehetünk abban, hogy senki más sem fogja ezt felvállalni. A többségi társadalom a házasság minden jelentős nehézségére a válást tartja az egyetlen megoldásnak. Olyan esetről is hallottunk, ha valaki ilyen helyzetbe kerül, előbb kap pénzt barátaitól az ügyvédi költségekre, mint biztatást arra, hogy próbálja megújítani a házasságát.

Egy másik slágertéma a kamaszok nevelése. Világosan kiderült, hogy a kamaszokat nevelő házaspárok mélyen átélik, mennyire rászorulnak a Szűzanya segítségére. Ezek a nevelési nehézségek nem kevésbé súlyosak, mint a krízisbe került házasságok problémái, itt azonban talán a környezetünk sem hagy annyira magunkra bennünket. A kamaszok nevelésével kapcsolatban sok szó esett az iskolákról is. Többen úgy éreztük, a megfelelő iskola kiválasztásában a schönstatti közösség is segítséget nyújthat.

Az Oázis következő számának a mi régiónk lesz a házigazdája. A kamaszokkal kapcsolatos életérzésünket fejezi ki a választott cím és téma: **Nem értelek, de szeretlek!** Várjuk megtapasztalásaitokat arról, hogyan tudtátok szeretni (akár kamaszaitokat, akár házastársatokat – bárkit...) akkor is, ha a lelketekbe gázolt, ha értetlenül álltatok viselkedésükkel, megnyilvánulásaikkal szemben. A budapesti régióból várjuk az életpéldákat a következő rovatokba: Élő háziszentély, Otthonra találtunk, Egymásra találunk, Egy csoport bemutatkozik, Gyerekszáj, Főzőcske.

Lapzártá: február 15.

A többi rovatnak továbbra is keresünk „tartós” házigazdát bármely régióból. Örülünk, hogy *A pápára figyelünk* és az *Ép lélek ép testben legyen!* rovat „elkelt”. Köszönjük a jelentkezéseket és az írásokat.

Fiatalok Oázisa!!!

Amint láthatjátok, az Oázis új rovatot indít, mely kifejezetten nekünk, fiataloknak szól, és mi írjuk :) Az előző számban már megjelent két írás, melyek sikerén felbuzdulva úgy gondoltuk, jó lehetőség ez számunkra, hiszen így híreket cserélhetünk egymásról, beszámolhatunk élményeinkről, hétköznapijaink apró eseményeit is megoszthatjuk ezeken a lapokon. Szívesen vesszük tehát írásaitokat, mert rajtatok múlik, mi jelenik meg itt róluink. A rovat külön lehetőséget nyújt arra is, hogy kérdéseket tegyünk fel Tilmann atyának és a nővéreknek, akik megválaszolják ezeket. Írjatok minél többet, és kérdezetek bátran! :)

Várjuk javaslataitokat, mi legyen a rovatunk címe. Egy ötlet: „Forrás”.

Beszélgetés Tilmann atyával a „tisztaságról”

Manapság a fiatalok testileg korábban érnek, de lényegesen később válnak felnőtté a családalapítás számára már a tanulmányaik miatt is. Eközben különféle ingerek és kísértések érik őket a világból, nehéz a tisztaságukat a házasságig megőrizni. Mi segíthet nekik?

Régen a helyzet nagyon rossz volt. A férfiak nem szerették a nőket igazi szeretettel, sokan szexuális eszközökként használták őket. Ez a szokás megengedett volt, mert a házasságban történt. Nem voltak válások, viszont nagyon sok asszonyt valósággal kínoztak. Abban az időben voltak olyan apák, akik egyáltalán nem beszélgettek a gyermekeikkel. Nagy tekintélyek voltak, szeretet nélkül. Voltak olyan gyerekek, akik soha egy jó szót nem hallottak az anyjuktól. Száz évvel ezelőtt is így volt ez.

Azt hiszem, a mi korunk jobb. Emberibb. Ebben a korban több a szeretet. Száz évvel ezelőtt a tisztaság volt fontosabb, de nem a szív tisztasága, nem a gondolatok tisztasága, hanem a külső viselkedés tisztasága. Ez nem volt szép tisztaság. Ez a tisztaság kegyetlen volt az emberekhez. (Természetesen a hűtlenség is kegyetlen!)

Ma ez másként van. Manapság azt gondoljuk, hogy fontosabb szeretni egymást, és sok fiatal, akik együtt hálnak, szeretik egymást. Legalábbis egy kicsit szeretik egymást és keresik a nagyobb szeretetet. Feladatunk arról gondoskodni, hogy a szeretet erősebb, igazibb, nagyobb legyen. Feladatunk arról gondoskodni, hogy a szemé-

lyiségek erősek legyenek, olyan erősek, hogy tudjanak „megállni”, nemet mondani, megvárni a teljes önátadás idejét és egy életen át hűségesek tudjanak lenni. A kettő összefügg: a személyiség ereje és a szeretet ereje.

Mit tanácsolna egy olyan fiatal párnak, akik évek óta szeretik egymást, de a körülményeik miatt még nem tudnak összeházasodni?

Én azt javasolnám nekik, hogy házasodjanak össze. Ha együtt lehet élni egy lakásban, akkor meg is lehet házasodni.

Mi segíthet azoknak a fiataloknak, akik „elbuktak”, hogy újra tudjanak kezdeni?

Még velem is, a hatvanhét éves pappal is gyakran megesik, hogy elbukom, pl. szeretetlenül beszélek az emberekkel. Akkor szégyellem magamat. Olykor szeretetlenül beszélek más emberekről, és akkor még jobban szégyellem magam. Olykor túl keveset imádkozom, mert azt gondolom, hogy az apostolkodás fontosabb. Mégis mindig újra kell kezdenem. Újra el kell kezdenem Istent szeretni, és újra el kell kezdenem az embereket szeretni. Azokat is, akik az idegeimre mennek, akik miatt folyton bosszankodom.

A szeretet megerősítő dolog. Tehát ha a fiatalok elbuknak, az nem különleges helyzet. Akkor két dolog fontos: hinni kell önmagunkban. Himni kell abban, hogy isteni erő lakik bennünk. Ebben kell hinnem nekem is, a hatvanhét éves papnak, és ebben kell hinniük a fiataloknak is. A másik: újra elkezdni szeretni, szeretni a másik embert valódi, az ő javát kereső, önmagunkról megfeledkezni tudó szeretettel. Ez nem egyszerű, de megvalósítható. Akkor lehetséges, ha a Szentlélek a szívünkben van.

Sok-sok köszönet Kentenich atyának! Ha nem segítettél volna nekünk, a barátságunk nem lenne olyan tiszta és gyönyörű. Köszönjük a sok alkalmat, amikor meg tudtuk tagadni önmagunkat. Köszönjük, hogy olyan szép, hogy állhatatosak tudunk lenni a lemondásban. Köszönjük, hogy a folyamatos véleménykülönbségünk ellenére együtt maradtunk. Köszönet a tiszteletért, amelyet egymás iránt érzünk. Köszönjük, hogy bármiről tudunk beszélni egymással. Köszönjük, hogy minden nehézségünk olyan jól végződött. Köszönjük a csodálatos utat Schönstattba, és minden elhatározást, amelyet közösen hoztunk. Drága Kentenich atya, kérlek továbbra is vezess minket, hogy olyan kapcsolatot tudjunk kiépíteni, amelyet látni szeretnél egy fiatal férfi és egy schönstatti lány között.

(Imameghhallgatás a Youth on the Way to God c. kifencedből)

Veled minden nap

Az idei év változást hozott a fiúmozgalomban. A fiútáborok már 15 éve folyamatosan várják a fiúkat, és már jó pár éve mi, „kiöregedett” táborozók is aktívan segítünk a lebonyolításukban. Több fiúcsoport működése és indulása után elérkezettnek tűnt az idő, hogy összehívjuk az első Fiúzsínatot.

Az időpont október 8-a volt. Tizenhatan gyűltünk össze. Kíváncsiak voltunk, nem tudtuk, mire számítsunk, mit várunk a zsinattól. A kezdő ima után mindenki elmondta, hogy az idén hol érintette meg a Szűzanya. Sorra felidéztek az eseményeket: április 2-án szentelték fel az első magyar Schönstatt kápolnát, ami az egész mozgalom, így a fiúk számára is nagy jelentőséggel bír. Június 26-tól július 16-ig – 3 héten át – mintegy 100 iskolás vett részt a fiútáborokban. Az augusztus 7 és 11. között tartott Schönstatti Ifjúsági Világtalálkozón is elég nagy számban vettünk részt. Mindannyiunk nevében bátran mondhatom, nagyon jól éreztük ott magunkat. A Szűzanya jelenléte végig érezhető volt. Mint ahogy a nyár utolsó fiútáborában, a Döglesztő kenutúrán is. A mintegy másfél órán át tartó beszámolók közben lejegyeztük a főbb gondolatokat.

Pár perc szünet után következett a zsinat leghivatalosabb része: a tisztségviselők megválasztása. Előbb beszélgettünk a rájuk váró feladatokról. Mivel még nem voltak vezetőink, a tennivalók még nem körvonalazódtak ki teljesen. Ami eddig jó volt (táborok, csoportok, egyéb összejövetelek stb.), azt tovább kell vinni, ezen kívül mindenki beleviheti a saját elképzeléseit, és így épül tovább a fiúmozgalom – foglaltuk össze végül. Rövid tanácskozás után titkos szavazás döntött a személyekről. Elnöknek elsöprő többséggel Ther Tamást, két alelnöknek Billes Viktort és Bartal Gergőt, titkárnak Gábor Danit választotta meg a többség. Természetesen a felnőttek segítségére továbbra is számítunk.

Ezt követően a legnehezebb feladat, a jelmondatválasztás került sorra. A beszámolókból kijegyzetelt gondolatokból indultunk ki, és többszöri szavazás során egyre szűkült a kör. Csendes elmélkedések, éneklések és újabb próbálkozások váltogatták egymást. Végül közös megegyezés alapján a jelmondatunk a **Veled minden nap** lett.

A gyakorlati dolgok megbeszélése után záróimával mondtuk köszönetet a Szűzanyának, hogy végig velünk volt. Közben tudatosult bennünk, hogy fontos eseménynek lehetünk részesei. Valami megmozdult...

EZ az én helyem!

A leányhétvége november 4-6-ig tartott. A helyszín Budaörs, Varga-lak volt. A péntek este beszélgetéssel telt. Majd megjöttek a nővérek, Böbe nővért elkísérte Carolina nővér. Az étkezések kb. 1 órák voltak (ha 20 lány van együtt...!).

Péntek vacsora után megnéztünk egy filmet Engling Józsefről. Ez a mi kérésünk volt, mert mi lányok alig hallottunk valamit a lelki napirendről és csak néhányan gyakorolták (most már biztos többen!). A film után még sokáig fenn voltunk, játszottunk és beszélgettünk a nővérral.

Szombat délelőtt Böbe nővér tartott előadást Engling Józsefről és a lelki napirendről. Délután kisebb-nagyobb sikerekkel barkácsoltunk. Lehetett adventi naptárat és csillagot készíteni vagy kis Jézust önteni gipszből. Jókat nevettünk és beszélgettünk. Este elsétáltunk a misére. Vacsora után következett a még komolyabb munka: a jelmondat kiválasztása. Most már tudjuk, milyen nehéz ez, de utána nagy öröm van a szívünkben.

Annyit elmondhatok, hogy a legtöbb lánynak a legfontosabb az életében most az Öröm és az Útkeresés (megjegyzés: itt az elsők között már felkerült a jelmondatunk a papíra!). Vasárnap, miután mindenki elmondta a véleményét, mindannyian a sajátunknak éreztük: **EZ az én helyem.**

Jelmondatunk jelentése: Nekünk itt van a helyünk (Schönstattban, az ifjúság körében, a világban). Másoknak is segítenünk kell. Nem sodródunk, hanem maradunk, de van visszahívás is ide. Számomra: nem konkrét hely, hanem a saját pillanatnyi helyzetem és a kötelességtudat (az iskola, a család, a barátok felé). Ez a hely mindig más, és mindig más dologban tud nekünk segítséget nyújtani és erősíteni. Köszönjük Szűzanya!

Foto: Csernák Péter

Főzőcske

mottó: A főzés szent cselekmény...!

Ételért, italért, minden jóért, téged áldunk, Istenünk! /Te adtad nekünk, Te adod nekünk mindig: magasztaljon téged egész életünk. Amen.

Telkibányai raguleves (10 személyre)

Hozzávalók: 1 kg sertéslapocka (vagy szarvas apróhús vagy borjúcomb, -lábszár), 10 dkg füstölt szalonna, 1 kis fej vöröshagyma, 1 gerezd fokhagyma, 5 db sárgarépa, 2 db petrezselyemgyökér, 4 dl tejföl, almaecet, 2 tk. tárkony, csipetnyi őrölt bors, kevés liszt, olaj, só, 1 tk. fűszerpaprika

A levesgaluskához: 2 db tojás, kb. 4 ek. liszt, 5 cl. étolaj

A finomra vágott vöröshagymát üvegesre dinszteljük. Hozzáadunk 1 tk. tárkonyt, ezzel még egy percre piritjuk, majd rádobjuk az apró kockákra vágott húst, a szalonnát, a fokhagymát. Addig kell a hússal pirítani, míg az kifehéredik és levet ereszt. Ekkor sózzuk, fűszerezzük, felengedjük kevés vízzel, fedő alatt pároljuk. Amikor a hús már majdnem puha, beletesszük a felkockázott zöldségeket, felengedjük vízzel, ízlés szerint újra sózzuk, fűszerezzük. Fedő alatt főzzük, és ha a zöldségek is megpuhultak, kevés olajból és lisztből világos rántást készítünk. Hozzáadjuk a fűszerpaprikát és a tejfölt a maradék 1 tk. tárkonnal, az egészet a leveshez öntjük. Jól összeforraljuk, és annyi almaecettel savanyítjuk, hogy kellemesen pikáns legyen. Pár percre forraljuk, majd beleszagatjuk a galuskatésztát. Tartalmas és elegáns leves, ünnepi menü megnyitójaként is megállja a helyét.

Hipp-fopp „túrós” – túró nélkül (4 személyre)

Negyed kg fodros nagykockát csak úgy a zacskóból beleöntünk egy kissé kivajazott tepsibe. Rászórunk egy csomag mazsolát vagy egy üveg lecsöpögtetett meggybefőttet. Keverőtálban 3 tojást 5 evőkanál cukorral elkeverünk, beledobunk egy zacskónyi vaníliás cukrot, adunk hozzá 3 kis pohár joghurtot és 1 kis pohár tejfölt. Ráborítjuk a tepsiben levő tésztára, kicsit villával eligazítjuk, hogy a tészta alá is kerüljön, majd előmelegített sütőbe tesszük. 180 fokon kb. fél órát sütjük. A tetején jól látszik, mikor van készen. Félig kihűlve szeleteljük. Olyan, mint a túrós rétes.

Jó főzőcskézést és jó étvágyat!

Aki keres engem, megtalál a szentélyben. (Kentenich atya)